

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ОССК на ВАС
Тълкувателно дело № 5/2023 г.
София, 28.08.2023 г.

ДО
Д-Р ИВАЙЛО ДЕРМЕНДЖИЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВИШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ
София, ул. „Цар Калоян“ № 1А

П О К А Н А

УВАЖАЕМИ ДОКТОР ДЕРМЕНДЖИЕВ,

Пред Върховния административен съд е образувано тълкувателно дело №5 от 2023 г. с предмет следния въпрос:

„С какво мнозинство се приема решението на съответната колегия, обективиращо резултата от упражняване на правомощието по чл. 314, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) за потвърждаване или отмяна на наложено от съответния административен ръководител дисциплинарно наказание по чл. 308 ал. 1, т. 1 ЗСВ - „забележка“?“.

Делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 28 септември 2023 г. (четвъртък) от 10.00 ч. в зала № 1 във Върховния административен съд.

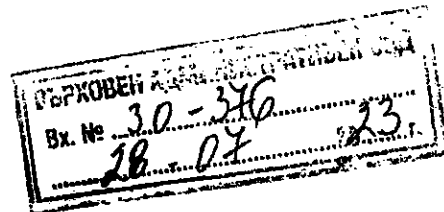
На основание чл. 129, ал. 1 от Закона за съдебната власт, т. 22 от Правилата за приемане на тълкувателни решения от Общото събрание на съдиите от първа или втора колегия на Върховния административен съд и от Общото събрание на съдиите от колегии на Върховния административен съд, приети с решение на Пленума на ВАС, и разпореждане от 28.08.2023 г. на председателя на Върховния административен съд, Ви каня да вземете становище по поставения въпрос, както и да присъствате на откритото съдебно заседание.

Приложение:

- копие от искането ведно с приложенията;
- копие от разпореждане от 28 юли 2023 г. за образуване на делото;
- копие от разпореждане от 24 август 2023 г. на съдия-докладчика по допустимост;
- копие от разпореждане от 28 август 2023 г. за насрочване на делото.

ГЕОРГИ ЧОЛАКОВ
Председателя на Върховния
административен съд

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ДО
ОБЩОТО СЪБРАНИЕ НА
КОЛЕГИИТЕ ВЪВ ВЪРХОВНИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ИСКАНЕ

от

председателя на Върховния административен съд

Относно: Приемане на тълкувателно решение от общото събрание на съдиите от колегията на Върховния административен съд по следния въпрос: „С какво мнозинство се приема решението на съответната колегия, обективизиращо резултата от упражняване на правомощието по чл. 314, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) за потвърждаване или отмяна на наложено от съответния административен ръководител дисциплинарно наказание по чл. 308 ал. 1, т. 1 ЗСВ - „забележка“?“

Правно основание: чл. 125 и чл. 126, т. 1, във връзка с чл. 124, ал. 1, т. 5 ЗСВ

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

След извършване на проучване и анализ на съдебната практика по прилагането на чл. 314, ал. 4 ЗСВ установих наличието на противоречиво тълкуване на тази разпоредба от съдебни състави на Върховния административен съд, касателно въпроса какво е необходимото мнозинство за приемане на решението на съответната колегия, обективизиращо резултата от упражняване на правомощието по чл. 314, ал. 4 ЗСВ за потвърждаване или отмяна на наложено от съответния административен ръководител дисциплинарно наказание по чл. 308 ал. 1, т. 1 ЗСВ - „забележка“.

Съгласно чл. 314, ал. 1 от ЗСВ дисциплинарно наказание „забележка“ се налага с мотивирана заповед на административния ръководител на съдия, прокурор или следовател, който е привлечен към дисциплинарна отговорност. Съответният административен ръководител, в качеството си на дисциплинарна наказващ орган, уведомява съответната колегия на Висшия съдебен съвет за наложеното наказание, като и изпраща преписката и заповедта незабавно след връчването ѝ на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице (чл. 314, ал. 3 от ЗСВ). Съгласно чл. 314, ал. 4 от ЗСВ, съответната колегия на Висшия съдебен съвет в срок до един месец от получаването на заповедта може да потвърди или да отмени наложеното от административния ръководител наказание „забележка“.

Законът за съдебната власт не е посочил изрично с какво мнозинство съответната колегия приема решението по чл. 314, ал. 4

от ЗСВ. По отношение изискуемите за вземане на решение от съответната колегия мнозинства, законовата уредба включва чл. 33, ал. 4 от ЗСВ и чл. 320, ал. 6 от ЗСВ.

Чл. 33, ал. 4 установява правилото, че решенията на колегиите на Висшия съдебен съвет по чл. 30, ал. 5, т. 1 - 4, 21 и 22 се приемат с мнозинство, не по-малко от осем гласа - за съдийската колегия, и не по-малко от шест гласа - за прокурорската колегия, а останалите решения (в т.ч. за налагане на дисциплинарни наказания понижаване и освобождаване от длъжност, на съдиите, прокурорите, следователите, административните ръководители и техните заместници в органите на съдебната власт – т. 3) - с мнозинство, повече от половината от присъстващите членове, с изключение на решенията по чл. 30, ал. 5, т. 17.

Чл. 320, ал. 6 от ЗСВ, след изменението на разпоредбата, в сила от 09.08.2016 г. (ДВ, бр. 62 от 2016 г.) изисква мнозинство от не по-малко от осем гласа за съдийската и не по-малко от шест гласа за прокурорската колегия за приемане на решение, с което се налага дисциплинарно наказание.

Според **едното становище**, застъпено в решения на тричленни и петчленни състави на ВАС, изискуемото мнозинство за приемане на решение по чл. 314, ал. 4 от ЗСВ от е повече от половината от присъстващите на заседанието на колегията членове, при изпълнено изискване за кворум.

Съдебните състави в мотивите на актовете си са окачествили като приети при необходимото мнозинство (при спазен кворум) решения на съдийската колегия на ВСС за потвърждаване на

дисциплинарно наказание „забележка“, наложено на съдии от административния им ръководител, **приети със седем гласа.**

Като такива съдебни решения могат да се посочат:

- Решение № 1635 от 07.02.2018 г., постановено по адм. дело № 10361/2017 г. по описа на ВАС, VI отделение, оставено в сила с решение № 9450 от **10.07.2018** г., постановено по адм. дело 5582/2018 г. по описа на ВАС от 5-членен състав на II колегия. Съдът е отхвърлил жалбата срещу решението на съдийската колегия на ВСС за потвърждаване наложеното от административния ръководител наказание „забележка“. В мотивите на първоинстанционното решение е записано, че *„Оспореното решение е взето в предвидената форма и от компетентен орган в рамките на разписаните му правомощия при необходимия кворум и изискуемо мнозинство. След проведени разисквания СК на Висшия съдебен съвет е възприел мотивите на заповедта на административния ръководител на СГС и преписката във връзка с нея, и с резултат 7 гласа "за", 5 "против" и 0 "въздържали се" е потвърдил наложеното наказание“*

- Решение № 6263 от 15.05.2018 г., постановено по адм. дело № 11114/2017 г. по описа на ВАС, VI отделение, оставено в сила с решение № 14843 от **03.12.2018** г., постановено по адм. дело № 8498/2018 г. по описа на ВАС от 5-членен състав на II колегия. Съдът е отменил решението на СК на ВСС, но не липсата на изискуемо мнозинство при приемане на решението е причина за отмяната. В мотивите на първоинстанционното решение е посочено, че *„В срок до един месец от получаването на заповедта, съответната колегия на ВСС на осн. чл. 314, ал. 4 от ЗСВ има*

правомощие да потвърди, отмени или измени наложеното вече наказание на магистрата. В случая с оспореното от съдия М. П. Решение по т.14.1., СК на ВСС е упражнила установеното в закона правомощие и е потвърдила наложеното със заповедта дисциплинарно наказание „забележка“.

Наред с това е налице и Решение № 555 от 18.01.2023 г., постановено по адм. дело № 7396/2022 г., по описа ВАС, VI отделение, оставено в сила като правилно като краен резултат с **решение № 6958 от 26.06.2023 г., постановено по адм. дело № 2928/2023 г. по описа на ВАС от 5-членен състав.** Съдът е отменил решение на съдийската колегия на ВСС, с което не е потвърдено наложено от административен ръководител дисциплинарно наказание „забележка“ на съдия. При гласуването на предложението на комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с ИВСС“ да потвърди наложеното наказание, колегията е постигнала резултат от гласуването: 5 гласа „за“ и 3 гласа „против“. Според петчленният състав на ВАС, за потвърждаването на заповедта, с която е наложено дисциплинарното наказание „забележка“, е било налице изискуемото от закона мнозинство – в случая от 5 гласа, но въпреки това, диспозитивът на решението е в обратния смисъл – не е потвърдено наказанието.

В мотивите на решението е записано, че *„Съгласно чл. 33, ал. 4 от ЗСВ решенията на СК на ВСС по чл. 30, ал. 5, т. 1 – 4 се приемат с мнозинство, не по-малко от осем гласа, а останалите решения – с мнозинство, повече от половината от присъстващите членове. Изрично е посочено, че когато за приемане на решение*

липсва необходимото мнозинство, се смята, че е налице решение за отхвърляне. Решението в хипотезата на чл. 314, ал. 4 от ЗСВ не попада сред случаите по чл. 30, ал. 5, т.1 – 4, за които е необходимо абсолютното мнозинство от осем гласа. За решението по чл. 314, ал. 4 е достатъчно обикновеното мнозинство – повече от половината от присъстващите. В заседанието на СК на ЗСС, проведено на 26.07.2022г. към момента в който е обсъждана /след напускане на заседанието на един от членовете на СК на ВСС/ и е поставена на гласуване допълнителната т.39, видно от протокол № 31 са присъствали осем членове на съдийската колегия на ВСС. Следователно за да бъде прието решение са били необходими пет гласа. Видно от стр. 141 от протокола /л.22 по делото/ за предложението „да бъде потвърдено наложеното наказание“ са подадени пет гласа „за“ и три гласа „против“. Въпреки този резултат от гласуването, след проведени разисквания между членовете на СК на ВСС, в които е изразено становище, че за приемането на решението били необходими осем гласа, в протокола е отразено решение „не потвърждава наложеното със заповед № АС-131/24.03.2022г. на административния ръководител на Софийски районен съд дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 от ЗСВ „забележка“ на В. Дончева – съдия в СРС“. Съдийската колегия на ВСС е провела редовно гласуване и предложението да бъде потвърдено наложеното наказание е събрало необходимите пет гласа „за“, а отразеното в протокола решение не съответства на резултатите от проведеното гласуване.“

Според **другото становище**, за вземане на решение на

съответната колегия за потвърждаване на наложено от административен ръководител дисциплинарно наказание „забележка“ е необходимо мнозинство от 8 гласа „за“.

Като влязъл в сила съдебен акт, в който е застъпено това становище, може да бъде посочено Решение № 2752 от 01.03.2018 г., постановено по адм. дело № 11977/2017 г. по описа на ВАС, VI отделение, потвърдено с **решение № 9953 от 19.07.2018 г., постановено по адм. дело № 6144/2018 г.** по описа на ВАС, петчленен състав на II колегия.

Съдът е отменил решения на съдийската колегия, с които не е потвърдена заповед на административен ръководител за налагане на дисциплинарно наказание „забележка“ на съдия и преписката е върната на предложителя, с оглед тяхната незаконосъобразност поради липса на мотиви, но имплицитно е приел, че резултатите от проведеното гласуването съответстват на отразеното в протокола решение.

При гласуване на предложението на комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с ИВСС“ да потвърди наложеното наказание, съдийската колегия е постигнала резултат от гласуването: 7 гласа „за“ и 5 гласа „против“.

В мотивите си съдът е установил, че *„...предложение на Комисията по „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към Висшия съдебен съвет“ към СК на ВСС е внесено за обсъждане на заседанието на СК на ВСС на 12.09.2017 г., на което след проведено явно гласуване поради липсата на 8 (осем) гласа, при резултат 7 (седем) гласа „за“ и 5 (пет) гласа „против“, СК на ВСС взема процесното решение по т.5.1 от протокол №*

34/12.09.2017 г., с което не потвърждава заповедта...”, както и че „Установява се единствено, че е налице предложение на Комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората на ВСС“ за потвърждаване на заповедта на административния ръководител, което не е подкрепено с необходимите осем гласа на членовете на СК на ВСС съгласно чл. 320, ал. 6 от ЗСВ.”

Изрично следва да бъде подчертано, че второто становище е застъпено категорично в мотивите на само едно съдебно решение, но постановяването на тълкувателно решение по така поставения въпрос е от особено значение за всички магистрати в Република България. Това е така предвид характера на административния акт, който е от съществено значение за кариерното развитие на магистратите. В тази връзка, от съществено значение е административният орган, прилагащ разпоредбата на чл. 314, ал. 4 от ЗСВ, да разполага с яснота относно тълкуването и прилагането на закона. Предвид вече обективизираното противоречие по отношение изискуемото мнозинство за вземане на решение по чл. 314, ал. 4 от ЗСВ в съдебните актове постановени до края на 2018 год., посочени по-горе, видно от процедурата по приемането на оспореното по адм. дело № 7396/2022 год., по описа на ВАС, VI отделение, решение на съдийската колегия, административният орган е бил затруднен в избора си на меродавно тълкуване на закона, като е избрал да го приложи по начин, който не е бил споделен от решаващия окончателно спора съдебен състав.

По изложените съображения и на основание чл. 125, във

връзка с чл. 124, ал. 1, предложение първо, т. 5 ЗСВ Ви сезирам със следното

ИСКАНЕ:

Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд да приеме тълкувателно решение по следния въпрос: **„С какво мнозинство се приема решението на съответната колегия, обективиращо резултата от упражняване на правомощието по чл. 314, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) за потвърждаване или отмяна на наложено от съответния административен ръководител дисциплинарно наказание по чл. 308 ал. 1, т. 1 ЗСВ - „забележка“?“**

ГЕОРГИ ЧОЛАКОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВЪРХОВНИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

РЕШЕНИЕ

№ 1635

София, 07.02.2018

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на двадесет и четвърти януари две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:МИЛКА ПАНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ:ЛЮБОМИР ГАЙДОВ

ДИМАНА ЙОСИФОВА

при секретар
на прокурора
от съдията
по адм. дело №

Мариана Салджиева

ЛЮБОМИР ГАЙДОВ
10361/2017

и с участието
изслуша докладваното

Производство по чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл.323, ал.1 и чл.314, ал.7 във връзка с ал.4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ).

Образувано е по жалба на Е. И. Д. – съдия в Софийски градски съд срещу решение по т.4 от протокол №[номер]/26.07.2017 г. от заседание на СК на ВСС, с което по т.4.1 СК на ВСС потвърждава наложеното със Заповед №[номер]/13.07.2017 г. на К. Т. – административен ръководител – председател на СГС, дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.1 от ЗСВ – „забележка“ на Е. И. Д. – съдия в СГС.

Жалбоподателят оспорва решението като незаконосъобразно поради неспазване на установената от закона форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона – основания за оспорване по чл.146, т.3, 4 и 5 от АПК. В жалбата и писмено становище към нея поддържа, че не е накърнено конституционно прогласено право и престижа на съдебната власт с неподписването на протокола за съдебно заседание от 02.05.2017 г., поради което лишеният от свобода не е освободен незабавно условно предсрочно след влизане в сила на определението на съда на 10.05.2017 г. и е останал в мястото за лишаване от свобода още 6 дни. Подписването на протокола не е необходимо, за да се приведе в изпълнение влязлото в сила определение. Липсват мотиви за постановяване на оспорения акт, а доколкото такива се съдържат в акта, те са в посока за основателност на възражението на Д. На заседанието на СК на ВСС не е проведено обсъждане, а след направено изказване на Г.К. е пристъпено към гласуване на процесното решение. От административния ръководител на СГС и от СК на ВСС не е обсъдена практиката в СГС, в производствата по издаване на определения по чл.440 от НПК за условно предсрочно освобождаване, да се процедира както в производствата по чл.64 от НПК /мерките за неотклонение/. Тъй като следва да

се предприемат мерки за незабавното изпълнение на акта, секретарят изготвя писмо до съответното служебно място /районно полицейско управление или място за лишаване от свобода/, което подпечатва и изпраща. Това писмо има вид на препис – извлечение от определението, като както е посочено в обяснението на съдия Д. „обикновено се налага да се подпише първо преписа на определението“. Това възражение на жалбоподателя не е било обсъдено в хода на дисциплинарното производство, поради което е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила. Не е взето предвид и възражението на Д., че привеждането в изпълнение на съдебните актове е възложено на съдебната администрация. От субективна страна, съдия Д. оспорва заключението на дисциплинарния орган, че нарушението е извършено виновно. Д. твърди, че не е бил информиран от съдебния секретар за изготвения протокол от с.з. на 02.05.2017 г. Не се установява как е качен протоколът в електронната система на съда. Навежда доводи и за прекомерна натовареност на съдиите в Софийски градски съд, поредица от почивни дни и командировка в чужбина са направили обективно невъзможно подписването на протокола. Според Д., не са взети предвид положителните данни от характеристиката на съдията.

Ответникът по жалбата - Съдийската колегия на ВСС, в с.з. се представлява от В. М. – служител с юридическо образование и излага доводи за неоснователност на оспорването.

Заинтересованата страна – Административен ръководител – Председател на Софийски градски съд, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Върховният административен съд, състав на шесто отделение, като съобрази доказателствата по делото и становищата на страните, прие за установено следното:

Със заповед №[номер]/13.07.2017 г. на административния ръководител – председателят на Софийски градски съд, на основание чл. 314, ал. 1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) във връзка с чл.311, т.1 ЗСВ във връзка с чл.308, ал.1, т.1 от ЗСВ, за извършено нарушение по чл.307, ал.1, ал.2 и ал.3, т.2, предл.3 и т.3, предл.2 от ЗСВ, след като са приети обясненията по чл.313, ал.1 от ЗСВ, при спазване на сроковете по чл.310 ЗСВ и изискването по чл.308, ал.4 от ЗСВ, е наложено на съдия Е. Д. от СГС, дисциплинарно наказание "забележка". Наказанието е наложено на Д. за това, че в периода 02.05.2017 г. – 14.05.2017 г. не е подписал съобразно изискванията на процесуалния закон – чл.311, ал.2 от НПК във връзка с чл.52, ал.1 от ПАС /отм./ във връзка с чл.17 във връзка с чл.440, ал.2, изр.2 от НПК, протокол от съдебно заседание, проведено на 02.05.2017 г. по ч.н.д.№[номер]/2017 г. по описа на СГС, НО, 16 състав. В с.з. с определение по реда на чл.437 и сл. от НПК, е постановено условно предсрочно освобождаване на осъдения С. С. от изтърпяване на останалата му част от наложено му наказание „Лишаване от свобода“, определено по нохд №[номер]/2014 г. по описа на Специализиран наказателен съд. Неподписването на протокола е станало причина С. да не бъде освободен незабавно предсрочно след влизане в сила на определението на 10.05.2017 г. и да остане на мястото за лишаване от свобода шест дни без основание, което е довело до накърняване на престижа на съдебната власт пред страните по делото и до създаване на предпоставки за отслабване на общественото

доверие в СГС. Заповедта е съобщена на Д. на 13.07.2017 г., видно от отбелязване върху нея на л.32 по адм.д.№[номер]/2017 г.

По делото на л.66 е представено и мотивирано предложение от Комисията „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към Висшия съдебен съвет“ към СК на ВСС, обсъдено на заседание от 19.07.2017 г., с което се предлага на СК на ВСС да приеме решение за потвърждаване на заповедта на председателя на СГС. В мотивите на предложението за налагане на дисциплинарното наказание от комисията е посочено, че от справка с вх.№[номер]/12.05.2017 г. от Б. П. – системен администратор в СГС, както и от обяснения от 10.05.2017 г. от Б. Г. – съдебен секретар е установено, че протоколът от посоченото открито с.з. от 02.05.2017 г. по чнхд №[номер]/2017 г. по описа на СГС, НО, 16 състав, е изготвен от Г. и е изпратен за проверка на 02.05.2017 г. в 15.30 часа в споделена със съдия Д. папка на 16-ти състав на НО. На 10.05.2017 г. председателят на СГС е сезиран с молба от адвокат К. Д. – защитник на С. С., в която се излагат доводи, че протоколът от откритото съдебно заседание от 02.05.2017 г. не е подписан от председателя на състава, поради което независимо от влизането в сила на определението по чл.437 и сл. от НПК, същото не е изпратено в Затвора – [населено място]. Съдебният протокол е подписан от съдия Д. на 15.07.2017 г., на същия ден е изпратено в Затвора-гр.С. и лицето е било освободено. В становищата и обясненията си съдия Д. обосновава обективната си невъзможност да подпише протокола с редица фактори: поради посетеното от него обучение, проведено в Испания в периода 10.05.2017 г. – 12.05.2017 г., трите поредни почивни дни, наличието на други съдебни дела и заседания. Поддържа, че е подписал в първия възможен за него момент определението. Комисията не е възприела тези доводи за основателни и е дала становище, че заповедта е издадена от компетентен дисциплинарно наказващ орган, при спазване на сроковете по чл.310, ал.1 от ЗСВ за налагане на дисциплинарно наказание.

В изпълнение на задължението си по чл. 314, ал. 3 ЗСВ административният ръководител е изпратил заповедта и преписката по нейното издаване на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, която в заседанието, проведено на 26.07.2017 г., е разгледала заповедта и по т.4.1 от протокола е постановила процесното решение. Видно от приложения стенографски протокол № [номер] от 26.07.2017 г., решението е прието със 7 гласа „за“, 5 „против“ и 0 гласа „въздържал се“. Решението на СК на ВСС е било съобщено на Е. Д. с писмо изх.№ВСС-[номер]/17 от 02.08.2017 г. (л.22 по делото), което му е връчено на 14.08.2017 г. видно от разписка върху писмото. Представена по делото /л.7/ е и компютърна разпечатка, видно от която протокол №[номер]/26.07.2017 г. с процесното решение на СК на ВСС е публикуван на сайта на ВСС на 27.07.2017 г. С жалба вх. № ВСС-[номер]/27.07.2017 г. съдия Е. Д. е оспорил решението пред Върховен административен съд.

В разпоредбата на чл.314, ал.1 от ЗСВ, на основание на която е издадена Заповед №[номер]/13.07.2017 г. на административния ръководител на СГС, е предвидено, че дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 се налага с мотивирана заповед на административния ръководител на съдия, прокурор или следовател, който е привлечен към дисциплинарна отговорност. Според чл. 314, ал. 3 ЗСВ, дисциплинарнонаказващият орган по ал. 1 уведомява съответната колегия на Висшия съдебен съвет за наложеното

наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1, като изпраща преписката и заповедта незабавно след връчването на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице. Според чл.314, ал.4 от ЗСВ, съответната колегия на Висшия съдебен съвет в срок до един месец от получаването на заповедта по ал. 3 може да потвърди или да отмени наложеното наказание. С оспореното от съдия Д. решение, СК на ВСС е упражнил едно от тези правомощия като е потвърдил наложеното със заповедта дисциплинарно наказание.

Върховният административен съд, състав на шесто отделение намира, че жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу акт подлежащ на оспорване по реда на АПК във връзка с чл.314, ал.7 ЗСВ във връзка с чл.323 от ЗСВ и от процесуалнолегитимирано лице – адресат на процесното решение на СК на ВСС. Жалбата е подадена в срока по чл. 323, ал. 1 ЗСВ, при отсъствие на процесуални пречки за нейното разглеждане и е процесуално допустима.

Според становището изразено в ТР№ 1 от 18.04.2006 г. по тълк. д. № 1/2006 г. на ОС на съдиите от първа и втора на ВАС, в изпълнение на правомощията си по осъществяване на кадровата политика в съдебната власт и реализиране на дисциплинарната отговорност на магистратите, Висшият съдебен съвет приема решения, които са индивидуални административни актове и подлежат на обжалване пред Върховния административен съд от заинтересованите лица, чиято правна сфера е непосредствено засегната по неблагоприятен начин от акта, което обуславя и правния им интерес.

Разгледана по същество на основанията посочени в нея и след проверка на административния акт съгласно чл. 168 АПК, жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена за извършено дисциплинарно нарушение по чл.307, ал.3, т.2, предл.2 и т.3, предл.2 от ЗСВ, а именно: бездействие, което неоправдано забавя производството по частно наказателно дело №[номер]/2017 г. по описа на СГС, НО, 16 състав и накърнява престижа на съдебната власт. При извършена проверка по молба от адв.К. Д. – защитник на подсъдимия С. по чнхд №[номер]/2017 г. по описа на СГС, НО, 16 състав, е констатирано , че протоколът на съдебното заседание, проведено на 02.05.2017 г. по посоченото наказателно дело , технически е бил изготвен от секретаря на състава на 02.05.2017 г. , но е подписан от съдия Д. след изтичане на установения в закона срок – едва на 15.05.2017 г. Налице е нарушение на разпоредбата на чл.440, ал.2 , изр.2 от НПК, тъй като определението по реда на чл.437 и сл.НПК, е влязло в сила на 10.05.2017 г. , а е изпратено за сведение и изпълнение на Затвора – [населено място] едва на 15.05.2017 г. – поради което лишеният от свобода С. С. не е освободен незабавно условно предсрочно след влизане в сила на определението на съда на 10.05.2017 г. и е останал в мястото за лишаване от свобода за срок от 6 дни без основание за това и е уронен престижа на съдебната власт, като са създадени предпоставки за отсабване на общественото доверие.

Дисциплинарното производство е образувано със заповед №[номер]/06.07.2017 г. на административния ръководител на СГС, по получен сигнал от адв.К. Д. – защитник на С. И. С. по н.ч.д.№[номер]/2017 г. срещу съдия Е. Д. председател на 16-ти състав на Наказателно отделение на СГС, дисциплинарно производство на основание чл.310, ал.1 във връзка с чл.311 ЗСВ, по реда на глава 16 от ЗСВ във връзка с данни за извършени нарушения на чл.311, ал.2 от НПК във връзка с чл.52, ал.1, т.1 от Правилника за администрацията на съда /ПАС отм./ във връзка с чл.17 от НПК във връзка с

чл.440, ал.2, изр.2 от НПК при администрирането на ч.н.д.№[номер]/2017 г. В хода на извършена предварителна проверка са събрани обяснения от 10.05.2017 г. и от 05.07.2017 г. от Б. Г. – съдебен секретар в СГС, докладна от 10.05.2017 г. и от 05.07.2017 г. от В. Д. – съдебен деловодител в СГС, справка с вх.№[номер]/12.05.2017 г. от Б. П. – системен администратор в СГС, становище на съдия Е. Д. от 19.06.2017 г., справка рег.№[номер]/06.07.2017 г. на инспектор „РД“ Т.Р. при Затвора – [населено място] и справка от 06.07.2017 г. от завеждащ служба „Съдебно деловодство – Наказателно отделение“ – Л. П.. Със заповед №[номер]/ 06.07.2017 г. е предоставена възможност на съдия Е. Д. на основание чл.313, ал.1 от ЗСВ в 3-дневен срок да даде обяснения и да ангажира доказателства от значение за производството. Съдия Д. е подал писмено обяснение по чл.313, ал.1 от ЗСВ с вх.№[номер]/07.07.2017 г.

Оспореното решение е взето в предвидената форма и от компетентен орган в рамките на разписаните му правомощия при необходимия кворум и изискуемо мнозинство. След проведени разисквания СК на Висшия съдебен съвет е възприел мотивите на заповедта на административния ръководител на СГС и преписката във връзка с нея, и с резултат 7 гласа "за", 5 "против" и 0 "въздържали се" е потвърдил наложеното наказание. Неоснователни са доводите на жалбоподателя за липса на мотиви при постановяване на съдебния акт, тъй като същите се съдържат подробно и изчерпателно изложени освен в проведените обсъждания от СК на ВСС на заседанието по протокол №[номер]/26.07.2017 г. и в предложението на комисията по дисциплинарна дейност към Инспектората на ВСС при СК на ВСС, в заповедта на административния ръководител и дисциплинарната преписка към нея. Пълно, ясно и точно са описани фактите и обстоятелствата във връзка с извършеното дисциплинарно нарушение от съдия Д., доказателствата, които ги установяват, и въз основа на направеното обсъждане е посочена и правната квалификация на нарушението. В дисциплинарното производство не са допуснати съществени нарушения на правото на защита на дисциплинарно наказаното лице – уведомявано е своевременно, дадена му е възможност за писмени обяснения и е представило такива.

В производството по постановяване на решение по т.4.1 от протокол №[номер]/26.07.2017 г. от заседание на СК на ВСС не са допуснати нарушения на материалноправните разпоредби на закона, които да го опорочават и да водят до неговата незаконосъобразност.

Дисциплинарното нарушение е безспорно установено, както и субективния момент на виновно поведение на съдията при извършване на дисциплинарното нарушение. Съдия Д. е знаел и е могъл да предвиди, че неподписването в срок на протокола от с.з. води до неоправдано забавяне на производството, уронва престижа на съдебната власт и накърнява конституционно прогласеното право на неприкосновеност на личността. С поведението си съдия Е. Д. е нарушил пряко служебните си задължения – произтичащи от чл.311, ал.2 от НПК, вр. чл. 52, ал.1, т.1 от Правилника за администрацията в съдилищата /ПАС/ „отм.“ вр. чл.17, вр. чл. 440, ал.2, т.2 от НПК.

От разпоредбата на чл. 307, ал.1 ЗСВ, в актуалната редакция към момента на издаване на оспорения акт е видно, че на съдия, прокурор и следовател, на член на Висшия съдебен съвет, на административните ръководители на съда, прокуратурата и следствието и на техните заместници

се налага дисциплинарно наказание за извършване на дисциплинарно нарушение. Според ал.2 на чл.307 от ЗСВ, дисциплинарното нарушение е виновно неизпълнение на служебните задължения, както и накърняване на престижа на съдебната власт. В заповедта цитираното нарушение е квалифицирано по чл.307, ал.3, т.2, предл.2 и т.3, предл.2 от ЗСВ. Според чл.307, ал.3, т.2 и 3, дисциплинарни нарушения са: действие или бездействие, което неоправдано забавя производството и действие или бездействие, включително нарушаване на Кодекса за етично поведение на българските магистрати, което накърнява престижа на съдебната власт. Цитирани са също неспазените от магистрата разпоредби на НПК. Според чл.440, ал.1 от НПК приложима във връзка с молбата за предсрочно условно освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание по чл.437 от НПК, по тази молба съдът се произнася с мотивирано определение. На основание чл.440, ал.2 от НПК, в приложимата му редакция към датата на извършване на нарушението - (Изм. - ДВ, бр. 13 от 2017 г., в сила от 07.02.2017 г.) , определението на съда подлежи на обжалване от осъдения и от началника на затвора и на протест от прокурора по реда на глава двадесет и втора. Определението се изпълнява незабавно след изтичането на срока за обжалване, освен ако е подаден частен протест, който не е в интерес на осъдения. В заповедта на административния ръководител на СГС е цитирана и разпоредбата на чл.52, т.1 от действалия към момента на извършване на нарушението Правилник за администрацията в съдилищата /ПАС/, издаден от Висшия съдебен съвет, отм. ДВ. бр.47 от 13 Юни 2017г., която предвижда, че съдебният секретар съставя протоколи за откритите съдебни заседания под диктовката на председателя на състава, които са на разположение на страните в тридневен срок от съдебното заседание. Според приложимата също разпоредба на чл.311, ал.2 от НПК, протоколът за съдебното заседание се подписва от председателя и от съдебния секретар. Предвид неспазването на тези разпоредби, се налага извода за извършено от магистрата нарушение под формата на бездействие – неподписване на протоколното определение от 02.07.2017 г. в определените по посочените разпоредби срок и ред. От преписката по делото се установяват по безспорен начин и настъпилите вреди изразяващи се в задържането на предсрочно условно освободеното лице 6 дни над законоустановения срок, без правно основание за това. Установява се безспорно и причинно-следствената връзка от бездействието на съдията с настъпилия вредоносен резултат, както и субективния елемент – виновно поведение на магистрата. Същият е познавал нормативната уредба на процедурите по предсрочно условно освобождаване и изискванията за спазване на реда и сроковете за провеждането ѝ. Предвид същността на професионалното му положение и задължения, е знаел и е могъл да предвиди настъпването на вредоносни последици за осъденото лице от неспазването на тези изисквания. Предвид на това може да се приеме за безспорно установено и виновното извършване на визираното в заповедта на административния ръководител на СГС и процесното решение на СК на ВСС дисциплинарно нарушение от съдия Д.. Необосновани и неотнормирани са доводите на съдия Д., предвид императивната норма уредба посочена по-горе, за наличие на изброените от него в становищата и обясненията му обективни пречки за неподписване на протокола от с.з. от 02.05.2017 г. Съдът намира, че нито една от посочените причини не е достатъчно основателна, за да оправдае и обясни допуснатото дисциплинарно нарушение.

В заповедта на административния ръководител, потвърдена с процесното решение на ПК на ВСС е посочена точно и ясно правната квалификация на извършеното дисциплинарно нарушение, описани са точно и ясно фактите и обстоятелствата във връзка с извършването му и доказателствата, които ги установяват. Налице са основанията за реализиране на дисциплинарната отговорност на магистрата, като вид юридическа отговорност, която се реализира при доказано дисциплинарно нарушение, обусловено от установено деяние - действие или бездействие, обективно несъответстващо между правно дължимото и фактически осъщественото поведение; вредоносен резултат; причинна връзка между деянието и резултата; противоправност на деянието от обективна страна и вина на дееца от субективна страна. Настоящият състав на Върховен административен съд, шесто отделение намира, че в случая се установяват по безспорен начин посочените елементи на визираното в заповедта на административния ръководител на СГС нарушение от съдия Д., както и наличието на субективния елемент на негово виновно поведение (действие или бездействие). Жалбоподателят не ангажира доказателства, които да опровергават по убедителен начин, констатациите от проведеното дисциплинарно производство. Извършена е преценка по чл.309 ЗСВ при определяне на наказанието от дисциплинарния орган. Наложено най-леко дисциплинарно наказание от административния ръководител е съобразено и данните за наличие/липса за предходни нарушения и дисциплинарни производства за магистрата.

По изложените съображения Върховният административен съд, състав на шесто отделение намира, че следва да се отхвърли оспорването срещу решението на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, като издадено при спазване на административно производствените правила, както и точно тълкуване и прилагане на материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, Върховният административен съд, състав на шесто отделение

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. И. Д. – съдия в Софийски градски съд срещу решение по т.4 от протокол №[номер]/26.07.2017 г. от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, с което по т.4.1 Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет потвърждава наложеното със Заповед №[номер]/13.07.2017 г. на административния ръководител – председател на Софийски градски съд, дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.1 от ЗСВ – „забележка“ на Е. И. Д. – съдия в Софийски градски съд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред петчленен състав на Върховния административен съд от съобщаването.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Милка Панчева
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Любомир Гайдов
/п/ Димана Йосифова

РЕШЕНИЕ

№ 9450

София, 10.07.2018

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в съдебно заседание на четиринадесети юни две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ЙОВКА ДРАЖЕВА
ЧЛЕНОВЕ:МАРИНА МИХАЙЛОВА

ИАНА ДОБРЕВА
ДОНКА ЧАКЪРОВА
ИЛИАНА СЛАВОВСКА

при секретар
на прокурора
от съдията
по адм. дело №

Григоринка Любенова
Никола Невенчин
ИЛИАНА СЛАВОВСКА
5582/2018

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Е. Дечев срещу решение № 1635 от 07.02.2018 г., постановено по административно дело № 10361/2017 г. от Върховния административен съд, тричленен състав на Шесто отделение, с което е отхвърлена жалбата му против решението по т. 4 от протокол № 32/26.07.2017 г. от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет (ВСС). По наведени доводи за неправилност на решението, като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закони и необоснованост се иска отмяната му и постановяване на ново по съществото на спора, с което обжалваното решение на ВСС бъде отменено. Твърди се и недопустимост на решението, което се обосновава с твърдението, че в съдебното решение е са изложени мотиви, които не са възприети от съдийската колегия на Висшия съдебен съвет. При това е допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила, както и на чл. 6 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Като такива нарушения се сочат и приемането, че обжалваното решение не е мотивирано, а е прието, че мотивите се съдържат в заповедта на Председателя на Софийски градски съд (СГС), както и необсъждане на изложеното от член на ВСС на проведеното заседание, на което е постановено обжалваното от него решение. Като материална незаконосъобразност на решението се сочи, че неправилно съдът не е отчетел факта, че на проведеното на 02.05.2017 г. открито съдебно заседание по ч.н.д. 1372/2017 г. по описа на СГС е присъствал Началникът на затвора, който е

възприел лично постановения съдебен акт, но не е предприел действия по изпълнението му, а наличието на протокол не е предпоставка за изпълнението на определението за предсрочно условно освобождаване. Посочените доводи са доразвити в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на касатора.

Ответникът – Съдийска колегия на Висш съдебен съвет (СКВСС), чрез процесуален представител оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила обжалваното решение като законосъобразно.

Ответникът по касационната жалба – Административния ръководител – Председател на СГС не взема становище по касационната жалба.

Прокурорът от Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за основателност на касационната жалба.

Върховният административен съд (ВАС), Петчленен състав – II-колегия, при извършената служебно проверка на атакуваното решение по реда на чл. 218, ал. 2 АПК и предвид наведените в касационната жалба доводи, приема за установено следното:

Обжалваното пред настоящата инстанция съдебно решение е валидно и допустимо като постановено от компетентния съд, след надлежното му сезиране с жалба против индивидуален административен акт от страна, чийто права и законни интереси са засегнати от него.

С обжалваното решение първоинстанционният съд, след извършената проверка за законосъобразност приема, че оспореният пред него административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на предвидените в закона административнопроизводствени правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел.

Наведеният в касационната жалба довод за недопустимост на същото е неоснователен. Предмет на проверка за законосъобразност пред тричленния състав на ВАС е решението на СКВСС, с което е потвърдено наложеното със заповед № РД-08-2845/13.07.2017 г. дисциплинарно наказание по чл. 308, ал.1, т.1 от Закона за съдебната власт „забележка“ на Е. Дечев – съдия в СГС. Доколкото, съгласно установената практика на ВАС, като мотиви на това решение се считат изложените съображения от членовете на СКВСС на заседанието, на което е постановено решението, а от съдържанието на протокола не се установява същите да са възприели становището на предложението на Комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към ВСС“ към СКВСС, обсъдено на заседанието на 19.07.2017 г.

При това правилно съставът приема, че наложеното наказание е както за допуснатото от магистрата нарушение по чл. 307, ал. 3, т. 2, предл. 2 и предл. 3 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) – бездействие, което неоправдано забавя производството по н.ч.д. 1372/2017 г. по описа на СГС 16-ти състав, така за това, че с това е накърнен престижа на съдебната власт.

При извършената проверка предвид наведения довод за допуснато от тричленния състав съществени нарушения на съдопроизводствените правила такива не се установяват.

Неоснователни са и наведените доводи за неправилно приложение на закона.

Обосновани и правилни са изводите в обжалваното решение, че актът е постановен от компетентния орган и в предвидената от закона форма. Обстоятелството, че не е подложен на обсъждане поставен от член на състава на СК ВСС въпрос, свързан с приложението на норми на наказателното право не води до обратен извод. Същият е направил две реплики, като с първата е изразено становището на този член по повод изразено такова от друг по отношение на постановено от ВАС тълкувателно решение, касаещо дисциплинарната практика на ВСС, което не намира приложение в конкретния казус, а с втората е поискано да се изясни кога е моментът в който влиза в сила определението, което е постановено на 02.05.2017 г., но е подписано на 15.05.2017 г. и съответно влизането му в сила, което обаче е въпрос на законодателна уредба. В случая следва да бъде съобразен факта, че с изключение на становището на този член останалите приемат, че в случая фактите са установени – протоколът не е подписан в деня на съдебното заседание и до влизане в сила постановеното определение, при което е изпълнено едва 5 дни по-късно, като са налице изложени становища, както за това, че в случая следва да бъде потвърдена заповедта, така и становища, че в случая дисциплинарната отговорност на магистрата не следва да бъде ангажирана, което е намерило изражение и в проведеното гласуване.

Неоснователен е наведеният довод, че при отсъствие на член на СКВСС е невъзможно да са гласували 12 члена, като според касатора това е пълният състав на колегията, което обаче не намира опора в разпоредбата на чл. 30, ал. 3 ЗСВ.

Противно на твърденията в жалбата настоящият състав намира, че изводът в обжалваното решение за безспорност на установената фактическа обстановка пред административния орган е правилна. От събраните доказателства еднозначно и безпротиворечиво се установява, че с подлежащо на обжалване по реда на Глава 22 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) протоколно определение от 02.05.2017 г., по н.ч.д. №1372/2017 г. по описа на СГС магистратът е постановил условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на останалата част от наложеното на С. Стоилов с влязла в сила по н.о.х.д. 1402/2014 г. по описа на СПНС наказание „лишаване от свобода“ в размер на 1 г., осем месеца и 27 дни. От съдържанието на протокола се установява, че съдебното заседание е приключило в 12,10 часа на същия ден, като няма спор по въпроса, че протоколът е подписан от магистрата едва на 15.05.2017 г., въпреки изготвянето му на същия ден от съдебния секретар. При това правилно административният ръководител приема, че в случая магистратът е нарушил служебните си задължения, произтичащи от чл. 311, ал. 2 НПК, доколкото няма спор по делото, че определението е влязло в сила поради необжалването му на 10.05.2017 г., но не е могло да бъде изпълнено поради липсата на годен за изпълнение съдебен акт, предвид разпоредбата на чл. 131 НПК.

Наведеният от касатора довод, че в случая е налице неизпълнение от страна на затворническата администрация и на прокурора при липсата на изготвен по реда на НПК протокол, който да удостовери наличието на постановения съдебен акт буди недоумение, като непочиващ на законова разпоредба. Възприемането на тезата поддържана от касатора, че е достатъчно произнасянето устно в съдебно заседание на съдебен акт, необективизиран в писмен такъв, с който се постановява вземане на мярка за

неотклонение „задържане под стража“ или както е в случая за освобождаване от изтърпяване на влязла в сила присъда водят до извод за грубо непознаване и съответно неспазване на императивни разпоредби на НПК.

Следва да бъде посочен и факта, че дори да се приеме защитната теза на касатора, че не е имал фактическа възможност да подпише протокола, изготвен от секретаря в деня на заседанието, тъй като на 04.05. и 09.05.2017 г. е участвал в съдебни заседания, а от 10 до 12 май 2017 г. е бил в командировка (за което по делото липсват доказателства) липсва разумно обяснение за неподписването му в тези дни, а още по-малко на 05.05.2017 г., за който ден не се твърди такава ангажираност.

Ето защо правилно е прието в обжалваното решение, че касаторът с деянието си, изразено в бездействие е извършил описаните в заповедта на Председателя на СГС и негов административен ръководител потвърдена с решението на СКВСС дисциплинарни нарушения, за което му е наложено предвиденото в закона наказание.

Решението е обосновано.

Тричленният състав е събрал относимите към спора доказателства, правилно е установил релевантните за спора факти, а изводите му са подробно аргументирани.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на ВАС приема, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила, като постановено при отсъствие на касационни основания за отмяна.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Върховният административен съд, Петчленен състав при Втора колегия

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1635 от 07.02.2018 г., постановено по административно дело № 10361/2017 г. от Върховния административен съд, Шесто отделение.

Решението е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Йовка Дражева
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Марина Михайлова
/п/ Диана Добрева
/п/ Донка Чакърлова
/п/ Илиана Славовска

РЕШЕНИЕ

№ 6263

София, 15.05.2018

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на осемнадесети април две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НАТАЛИЯ МАРЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ЛЮБОМИР ГАЙДОВ

ЮЛИЯ ТОДОРОВА

при секретар
на прокурора
от съдията
по адм. дело №

Мариана Салджијева

ЮЛИЯ ТОДОРОВА
11114/2017

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда на чл. 323 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) и чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 328 от Закона за съдебната власт.

Образувано е по жалба на М. Т. П. от [населено място] срещу Решение по т.14 от 26.07.2017г. на Съдийска колегия на Висш съдебен съвет (СК на ВСС), взето по Протокол №[номер] от заседание проведено на 26.07.2017г., в частта, в която СК на ВСС е приела решение да потвърди наложеното със заповед №[номер] от 12.07.2017г. на С. М. – изпълняващ функциите на административен ръководител – председател на Софийски районен съд, дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1 т.1 от ЗСВ „забележка” на М. Т. П..

Жалбоподателят моли съдът да отмени обжалваното решение на СК на ВСС, по съображения за незаконосъобразност, относими към отменителните основания по чл. 146, т.т. 3, 4 и 5 от АПК (съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона). Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът – Съдийска колегия на Висшия съдебен съвет, чрез процесуалния си представител юрк. Л. оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Представя писмено становище по делото и прави възражение за прекомерност на претендираните от процесуалния представител на жалбоподателя разноски.

Заинтересованата страна – административен ръководител – председател на Софийски районен съд, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Върховният административен съд, състав на шесто отделение намира жалбата за подадена от надлежна страна, в предвидения от закона преклузивен срок по чл.323, ал.1 от ЗСВ, доколкото оспореният административен акт е връчен на неговия адресат на дата 14.08.2017 г., а

жалбата до Върховния административен съд е подадена на 28.08.2017 г. Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Установява се по делото, че със заповед [номер] от 29.06.2016г. на С. М. – изпълняващ функциите на административен ръководител – председател на Софийски районен съд (СРС), на осн.чл. 310, ал.1 от ЗСВ, е образувано срещу М. Т. П. - съдия в Софийски районен съд, дисциплинарно производство за допуснато дисциплинарно нарушение по чл. 307, ал.3, т.2 и т.4 от ЗСВ. Последното се изразява в действия, които неоправдано забавят производството и неизпълнение на други служебни задължения - тези по чл.252 и сл. от НПК, във връзка със служебното му поведение по нохд № [номер] от 2011 г. СРС, НО, 106 състав.

Със заповедта на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице е предоставен 7 - дневен срок, считано от датата на връчването ѝ, да бъде изслушан или да подаде писмени обяснения, както и да ангажира доказателства.

Фактическото основание, което е послужило за издаване на тази заповед от 29.06.2016 г. е обстоятелството, че обвинителният акт по делото е внесен на 28.11.2011г. и до дата 29.06.2016 г. (близо 6 години), делото не е насрочено. Констатирано е от председателя на Софийски районен съд и, че на 06.08.2018г. ще изтече абсолютната давност за наказателно преследване. Видно от съдържанието на заповедта жалбоподателят не изпълнил указанията на Софийски градски съд да насрочи делото в открито съдебно заседание, а вместо това прекратил съдебното производство на осн.чл.249, ал.2 вр. с чл.248 ал.1, т.3 от НПК с разпореждания. Последните били отменени като незаконосъобразни с Определение №[номер] от 03.11.2016г. по внчд № [номер] от 2016г., респ. с Определение №[номер] от 11.01.2017г. по внчд № [номер] от 2017г. на СГС.

В изпълнение на предоставената с цитираната по – горе заповед възможност за реализиране правото му на защита, жалбоподателят е депозирал до дисциплинарна наказващия орган, в случая и.ф. председателя на Софийски районен съд, писмени обяснения. Същите са постъпили в съда с вх.№ [номер] на 03.07.2017г.

В административната преписка по настоящото дело, която е окомплектована от Висшия съдебен съвет, се прилага Обвинителен акт по пр. преписка №27041 от 2004г. по описа на Софийска районна прокуратура (СРП) по досъдебно производство №[номер] от 2004г. по описа на [наименование] РПУ на СДВР, със списък на лицата за призоваванеи Разпореждане от 06.02.2012г. на съдия – докладчика Р. Г. по нохд №[номер] от 2011г. по описа на СРС, НО, 106 състав. Установява се от това Разпореждане, че в хода на предсъдебната фаза е било допуснато съществено процесуално нарушение - неприложимост на разпоредбата на чл.225 от НПК, поради което на осн. чл. 249, ал.2, във вр. с чл.248 ал.2, т.3 от НПК, съдията - докладчик Р.Г. прекратява съдебното производство по нохд № [номер] от 2011г. по описа на СРС, НО, 106 състав и връща делото на СРП за отстраняване на нарушението, посочено в обстоятелствената част на разпореждането. Съдебният акт е протестиран на 01.02.2012г. от прокурор при СРП, като протестът е с вх.№ [номер] по описа на РС. Върху протеста има ръкописно написано разпореждане от 28.03.2012г. „препис от протеста да се връчи на обвиняемите, след което делото да се изпрати на СГС“. Процесното нохд № [номер] от 2011г. по описа на СРС,

НО,106 състав, заедно с протеста от 0102.2012г. е изпратено на Софийски градски съд на 06.01.2016г. С Определение от 03.11.2016г. по внчд № [номер] от 2016г. на СГС, е отменено Разпореждането от 06.02.2012г. на тогава съдия – докладчика Р. Г. и делото е върнато на СРС за упражняване правомощията по чл.252 от НПК.

С Разпореждане от 16.11.2016г. по нохд № [номер] от 2011г. по описа на СРС, НО, 106 състав, съдия М. П. по съображения, които са обективирали неговото вътрешно убеждение да постанови акта, прекратява нохд № [номер] от 2011г. по описа на СРС, НО, 106 състав и връща делото на СРП за отстраняване на допуснати нарушения. По – конкретно делото е прекратено и върнато на СРП за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на обвиняемите, следващи от наличието на вътрешни противоречия в обвинителния акт и липсата на доказателства за връчване на Постановлението за частично прекратяване на наказателното производство.

Разпореждането от 16.11.2016г. е протестирано с частен протест от 23.11.2016г. вх.№ [номер] по описа на СРС от прокурор от СРП. С Определение №[номер] от 11.01.2017г. Софийски градски съд по внчд № [номер] от 2017г. е отменил разпореждането от 16.11.2016г. по делото.

С Разпореждане от 30.01.2017г. съдия – докладчикът по делото М. П. отново е прекратил съдебното производство по нохд № [номер] от 2011г. и върнал делото на СРП. Изложил е доводи, че не може да насрочи делото в открито съдебно заседание, защото отново констатира липса на доказателства за връчване на постановлението за частично прекратяване на наказателното производство от 14.10.2011г. на В. и М.. Разпореждането е протестирано от прокурор на СРП на 13.02.2017г. С Определение №[номер] от 23.06.2017г. СГС по внчд № [номер] от 2017г. отменя разпореждането. Приема, че В. и М. са били уведомени за частичното прекратяване на наказателното производство срещу тях чрез адв. Г.. В определението на съдебния състав на Софийски градски съд от 23.06.2017 г. се изтъква, че действително обвиняемите упражняват самостоятелни, отделни от своя защитник права в процеса и знанието на техния адвокат за прокурорския акт за частичното прекратяване на производството, не представлява априори тяхно знание за този акт. Съдът обаче, отчитайки неразумно дългия срок на развитие на това наказателно производство, което е започнало на 16.06.2004г., указва на съдията – докладчик от СРС, да извърши действията по чл.252 и сл. от НПК, да упражни правомощията си по чл. 288, ал.1 от НПК, но не и неопределено във времеви аспект да отлага насрочване на делото.

С Разпореждане от 27.07.2017г. по НОХД № [номер] от 2011г. съдия – докладчикът по делото М. П. е спрял наказателното производство по делото, изменил е наложените спрямо обвиняемите мерки за неотклонение, взел е спрямо тях мерки за лична процесуална принуда „забрана за напускане пределите на Република България”, разпоредил е съдебният акт да се докладва след изтичане срока за обжалването му и преценка за издаването на европейска заповед за арест.

С Разпореждане от 21.09.2017г. по нохд № [номер] от 2011г. съдия – докладчикът М. П., е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 09.10.2017г. от 13,00 часа.

Жалбоподателят представи по делото протокол от открито съдебно заседание по по нохд № [номер] от 2011г. по описа на СРС, НО, 106 състав, видно от който в същото съдебно заседание се явят лично подсъдимите. С Присъда от 09.10.2017г. постановена по нохд № [номер] от 2011г., съдът признава подсъдимите за невинни.

Със заповед № [номер] от 12.07.2017 г. изпълняващият функциите на председател на Софийски районен съд, след запознаване с материалите по преписката, е наложил на М. Т. П. съдия и председател на 106 състав в СРС, НО, на осн. чл.308, ал.1 т.1 от ЗСВ, дисциплинарно наказание „забележка“, за допуснато от него дисциплинарно нарушение по чл. 307, ал.3, т.2 от ЗСВ (съгласно заповед №[номер] от 29.06.2016 г. дисциплинарното производство е образувано за допуснати нарушения по чл. 307, ал.3, т.2 и т.4 от ЗСВ) – описаните в обстоятелствената част на заповедта действия, които неоправдано са забавили производството по нохд № [номер]/2011 г. по описа на 106 състав на СРС, НО, за времето между месец ноември 2016 г. и месец юли 2017 г. Заповедта е връчена на своя адресат на дата 13.07.2017г., видно от приложена по делото разписка за личното ѝ съобщаване на лицето.

В хода на делото са събрани доказателства и относно времето, през което С. М., съдия в Софийски градски съд с ранг „съдия във ВКС и ВАС“ е изпълнявал функциите на „административен ръководител - председател“ на Софийски районен съд, а именно от 01.02.2017г. до 28.07.2017г. За тези правнорелевантни обстоятелства съдът е приел като доказателства извлечение от Протокол № [номер] от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет от 31.01.2017г., Акт за встъпване в длъжност от 01.02.2017г., извлечение от Протокол №[номер] от заседание на Съдийската колегия на висшия съдебен съвет, проведено на 25.07.2017г., Акт за освобождаване от длъжност на съдия С. М. от 28.07.2017г.

Във връзка с наложеното дисциплинарно наказание и издадена заповед № [номер] от 12.07.2017г. на и.ф. председател на СРС, жалбоподателят на 14.07.2017г. е отправил запитване до Съдийска колегия на Висш съдебен съвет относно тълкуване на процесуални норми по НПК.

Видно от предложението обсъдено на заседание на 24.07.2017г. на комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към Висш съдебен съвет“, комисията е предложила СК на ВСС да потвърди наложеното наказание. Към предложението на комисията, има формирани мотиви на акта, а именно, че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е мотивирана, като подробно е изследвана обективната и субективната страна на извършеното дисциплинарно нарушение от магистрата, дисциплинарнонаказващият орган е намерил, че дадените от лицето писмени обяснения не съответстват на събраните по дисциплинарното производство доказателства и са в противоречие с точния смисъл на чл. 345, ал.2 от НПК.

Съгласно препис – извлечение от Протокол №[номер] от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 26 юли 2017г., с Решение по т.14, подточка 14.1. е потвърдено наложеното със заповед № [номер] – 12.07.2017г. на изпълняващ функциите административен ръководител – председател на Софийски районен съд, дисциплинарно наказание чл.308, ал.1, т.1 от ЗСВ - „забележка“ на М. Т. П..

Съдът е приел като писмено доказателство по делото и пълен стенографски Протокол №[номер] от заседанието на съдийската колегия на

Висш съдебен съвет от 26.07.2017г. Според съображенията на членовете на СК на ВСС досежно взетото решение по т.14.1 се установява, че т.14 е включена като допълнителна в дневния ред на заседанието. Тя е докладвана от госпожа Г. Г.. Видно от разискванията на л.76 от протокола, наложеното наказание – „забележка“ е заради това, че цит. „ съдия П. не е изпълнил на два пъти указанията на горната инстанция, прекратявал е едно наказателно дело, което е започнало през 2011г. Съдия П. въпреки указанията на по – горния въззивен съд прекратява и връща делото на прокуратурата, като това го прави през 2016г. От 2012г. до 2016г. колегата П. въобще не е знаел, дето се казва не си е направил ревизия на състава, за да види, че не му е докладвано“. Тогава член ВСС, госпожа Г. излага съображения, че един съдия трябва да знае какви дела има в състава си. Отбелязва пред останалите членове на СК на ВСС, че през 2018г. изтича давностният срок по отношение на престъплението, за което е внесен обвинителния акт. Според изказването на госпожа Ю. К. в случая не става въпрос за дисциплинарно нарушение - забавяне на производството, както е квалифицирано в заповедта, а става въпрос за преценка на фактите и обстоятелствата по едно наказателно дело, което е част от правораздавателните функции на съдията. По отношение на това, че делото му е докладвано през 2016г. и трябвало ли е да си направи ревизия на състава, също можело да се обсъди на заседанието, но то било извън предмета на дисциплинарното дело.

След проведено явно гласуване по т.14, подточка 14.1., СК на ВСС със 7 гласа „за“ и 3 гласа „против“, потвърждава заповед №[номер]/12.07.2017г. на изпълняващия функциите административен ръководител – председател на Софийски районен съд, за налагане на дисциплинарно наказание на осн. чл.308, ал.1, т.1 от ЗСВ - „забележка“ на съдия М. Т. П..

При извършената на основание чл. 168 от АПК служебна проверка, досежно законосъобразността на оспорения акт и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, следното:

Обжалваното решение на СК на ВСС е издадено от компетентен орган административен орган- и.ф. председателя на Софийски районен съд - С. М.. По силата на разписаната процедура относно налагане на дисциплинарно наказание на магистрата, чл. 314, ал.1 от ЗСВ, в релевантната му редакция, изисква дисциплинарното наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 да се наложи с мотивирана заповед на административния ръководител. Последният е задължен да уведоми Висшия съдебен съвет за наложеното наказание, като му изпраща преписката заедно със заповедта, незабавно след нейното издаване. В срок до един месец от получаването на заповедта, съответната колегия на ВСС на осн.чл.314, ал.4 от ЗСВ има правомощие да потвърди, отмени или измени наложеното вече наказание на магистрата. В случая с оспореното от съдия М. П. Решение по т.14.1., СК на ВСС е упражнила установеното в закона правомощие и е потвърдила наложеното със заповедта дисциплинарно наказание „забележка“.

Съдът намира, че дисциплинарното производство е образувано в срока по чл. 310, ал.1 (ред. ДВ, бр. 50 от 2016 г.) от ЗСВ. Съгласно текста на закона същото започва със заповед, съответно с решение, на наказващия орган в срок до 6 месеца от откриването, но не по-късно от три години от извършването на нарушението. Тези срокове започват да текат, считано от момента, в който след нарочно извършената проверка са обобщени данните от нея и са станали

известни на наказващия орган, който има право да санкционира дисциплинарно съответния магистрат.

В конкретната хипотеза производството е започнало с цитираната заповед №[номер] от 29.06.2016 г. на и.ф. председателя на СРС и законоустановения срок, доколкото нарушението е установено през 2016 г. Действително съгласно извлечение от Протокол №[номер] от заседание на СК на ВСС от 31.01.2017 г. е посочено, че съдия С. М. е изпълняващ функциите – „административен ръководител - председател“ на СРС, считано от 01.02.2017г. Заповедта за образуване на дисциплинарно производство е от дата 29.06.2016 г. и е налице техническа грешка при изписването на годината на издаване, защото от съдържанието ѝ е видно, че се касае за действия и актове на Софийски градски съд, които са постановени през 2017 г. Същите са приложени по делото и може да се установи достоверността на датата на постановяването им. Поради това съдът счита, че дисциплинарното производство е образувано именно със заповед на изпълняващ функциите – „административен ръководител - председател“ на СРС.

На основание чл. 313, ал.1 (ред. ДВ, бр. 50 от 2016 г.) от ЗСВ, преди налагане на дисциплинарното наказание наказващият орган - в случаите по чл. 311, т. 1 и 3, и дисциплинарният състав - в случаите по чл. 311, т. 2, изслушва привлеченото към дисциплинарна отговорност лице или приема писменото му обяснение и събира доказателствата от значение за случая. Жалбоподателя е депозирал своето възражение обективизирано в писмени обяснения относно фактическите констатации на дисциплинарна наказващия орган. Същите са обсъдени от административния ръководител, но са приети за неоснователни.

Председателят на Софийски районен съд за да постанови обжалваната по делото заповед за налагане на дисциплинарно наказание, е приел за установено въз основа на събраните по преписката документи, че с поведението си магистратът за времето от 16.11.2016г. до 30.01.2017г., като докладчик по нохд № [номер] от 2011г. по описа на СРС, НО, 106 състав, е извършил е действия, които неоправдано забавят производството по делото. По – конкретно постановил е две отменителни разпореждания по чл. 248 ал.1, т.3 от НПК, независимо от указанията на Софийски градски съд да бъдат упражнени правомощията по чл.252 от НПК. Според административния ръководител за тези две дисциплинарни нарушения следва да се наложи едно общо наказание и този извод не противоречи на смисъла на чл. 307, ал.2, т.1 от ЗСВ.

В случая оспореното решение на СК на ВСС, с което е потвърдено наложеното със заповед №[номер] от 12.07.2017г. дисциплинарно наказание „забележка“ по чл.308, ал.1, т.1 от ЗСВ на съдия М. П., съдържа мотиви, което не препятства установяването на фактите и основанията за постановяването му. Видно от представения по делото пълен стенографски Протокол № [номер] от заседанието на СК на ВСС, проведено на 26.07.2017г. са посочени съображенията на членовете на СК на ВСС за вземане на оспореното решение. Изказаните съображения са свързани със становище на член на СК - госпожа Г. Г., която обосновава двете разпореждания за връщане на наказателно дело, по което докладчик е жалбоподателя, с формирано вътрешно убеждение на съдията за това процесуално действие по реда на НПК, както и с обстоятелството че, ако не бъде разгледано делото, ще изтече давност през 2018г. по отношение на престъплението, за което е внесен обвинителния акт.

По същество СК на ВСС възприема мотивите в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание от председателя на СРС и тези, в предложението на комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората на ВСС“. Следователно приобщените на основание чл.320, ал.7 ЗСВ мотиви, съдържащи се в изказванията на членовете на СК на ВСС установяват конкретни факти и навеждат на доводи, в подкрепа на обстоятелствата, мотивирали издаването на заповедта и нейното потвърждаване. Решението Съдийската колегия за потвърждаване на наложеното наказание „забележка“ е подкрепено със 7 гласа „за“.

При тези изводи съдът намира, че обжалваният административен акт на СК на ВСС е мотивиран, респ. издаден е в предписаната от закона форма.

При издаване на обжалваното по делото Решение на СК на ВСС по т.14.1. не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В развилото се дисциплинарно производство пред Софийски районен съд не е било нарушено правото на защита на дисциплинарно наказаното лице – съдия П. е бил уведомен за образуването срещу него дисциплинарно производство, предоставена му е възможност да бъде изслушан и да подаде възражения.

В производството по издаване на Решение по т.14.1 от Протокол №[номер] от 26.07.2017 г. на СК на ВСС, са допуснати нарушения на материалноправните разпоредби на закона, актът е постановен при несъответствие с неговата цел – основания по чл. 146, т.4 и т.5 от АПК, които водят до незаконосъобразност на обжалвания административен акт.

За да обоснове този извод, настоящият съдебен състав намира, че постановените от съдията актове за периода ноември 2016 г. – юли 2017 г. по прекратяването на съдебното производство по нохд №[номер]/2011г. по описа на РСР, НО, 106 състав, са юридически израз на неговото вътрешно убеждение. Магистратът въз основа на преценката на фактите по делото, следва да разкрие обективната истина, със средствата и способите на НПК, както и да не накърнява правото на защита на привлечените към наказателна отговорност лица. При упражняване на своите правомощия магистратът е подчинен само на закона – чл. 3 от ЗСВ и чл. 117, ал. 2 от Конституцията. От разписаните в чл. 307, ал. 3 от ЗСВ дисциплинарни нарушения, може да се направи извод, че съдиите, прокурорите и следователите отговарят дисциплинарно за виновно неизпълнение на служебните си задължения. Служебните задължения на магистратите са посочени в чл. 210 и сл. от ЗСВ. Общото в тях е, че тези задължения не са включени в решаващата им дейност, като в случая е и процесуалната дейност във връзка с функциите на съдията. Макар съдиите да осъществяват функциите си посредством издаването на правни актове, те носят дисциплинарна отговорност, ограничена до нарушенията на онези служебни задължения, с които се подготвя постановяването на акта или се организира неговото изпълнение и контрол. Преценката на доказателствата по делото, въз основа на свободно формирано вътрешно убеждение на магистрата, не може да осъществява състава на дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 307, ал.3 от ЗСВ.

Също така, в свое Решение № [номер] от 12.04.2016 г. по к.д. № [номер]/2015 г. Конституционният съд изрично се е произнесъл и е посочил, че възможността да бъде търсена дисциплинарна отговорност от един магистрат трябва да бъде уредена по начин, който да осигурява неговата независимост -

институционална и лична. Основателно Конституционният съд е посочил в Решение № [номер] от 2008 г. по к.д. № [номер] от 2008 г. и, че зависимостта на дейността им (на магистратите) от разрешение или преценка на други органи и длъжностни лица е нарушение на категоричния конституционен императив, съдържащ се в разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България. На значението на личната независимост на магистратите и на необходимостта контролът върху тяхната дейност да се осъществява по такъв начин, че да осигури тази независимост, е акцентирано и в Решение на Конституционния съд № [номер] от 2015 по к.дело № [номер] от 2014 г.

Съдът достига до извод и, че е нарушена нормата на чл. 309 от ЗСВ. Същата изисква при определяне на дисциплинарното наказание на магистрата, да се вземат предвид тежестта на нарушението, формата на вината, обстоятелствата, при които е извършено нарушението, и поведението на нарушителя. По делото ответната страна не е ангажирала доказателства в тази насока нито в хода на делото, нито такива се съдържат в административната преписка по издаването на акта. Нарушенията не се дължат и на субективното отношение на съдията към организацията на работа му. В този смисъл съответният магистрат при изпълнение на служебните си задължения следва да реши съобразно вътрешното си убеждение и закона, и в разумен срок делата, които са му разпределни. По делото съдия П. е изпълнил тези си задължения, като с Разпореждане от 21.09.2017г. и при липса на процесуални пречки за това, насрочва ножд № [номер] от 2011 г. по описа на СРС, НО, 106 състав за разглеждане в открито съдебно заседание на 09.10.2017 г. На същата дата постановява оправдателна присъда по делото, за която няма данни да е обжалвана или протестирана. Неспазването на изискването на чл.309 от ЗСВ води и до нарушаване на принципът за съразмерност, като наложеното наказание в случая не може да се приеме, че съответства на тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, вината и поведението на нарушителя.

Съдът констатира противоречие на административния акт с целта на закона.

Смисълът на налагане на дисциплинарно наказание по ЗСВ е да се постигане на по-висока ефективност и експедитивност в работата на магистрата, то да съдейства за преустановяване на нарушенията и да осъществява превенция. За да се реализират целите на наказанието, същото следва да се определя на магистрата единствено и само след съвкупната преценка на всички факти и обстоятелства, които безспорно доказват установеното в закона дисциплинарно нарушение. Върховният административен съд е имал случай да се произнесе в аналогична хипотеза (напр.Решение № 218 от 08.01.2018 г. по адм. д. № 6010/2017 г., VI отд. на ВАС, Решение № 999 от 22.01.2013 г. по адм. д. № 4996/2012 г., VI отд. на ВАС, Решение № 742 от 19.01.2017 г. по адм. д. № 11948/2016 г., VI отд. на ВАС и др.) като изрично е прието, че налагането на наказание, без доказано основание, води до безпринципност и произвол, действия демотивиращо и е в разрез с посочените по-горе цели, респ. не осъществява превенцията, която се цели със ЗСВ.

При установеното наличие на основанията за незаконосъобразност на административния акт по чл. 146, т. 4 и т.5 от АПК (нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона), оспореното Решение по т.14.1. от

26.07.2017г. на Съдийска колегия на Висш съдебен съвет, взето по Протокол №[номер] от заседание проведено на 26.07.2017г. и потвърдената с него заповед №[номер] от 12.07.2017г. на С. М. – изпълняващ функциите на административен ръководител – председател на Софийски районен съд, за налагане на дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1 т.1 от ЗСВ „забележка” на М. Т. П., следва да бъдат отменени.

По разноските:

Основателността на главното искане на жалбоподателя определя уважаването и на акцесорната му претенция за присъждане на разноските по делото, които са сторени, поискани и доказани. Видно от представените по делото доказателства в тази насока, те са в размер на 10 лв. за държавна такса (лист 84 от делото) и 2000лв. (лист 94 от делото) за заплатено в брой адвокатско възнаграждение за един адвокат по делото. В съдебно заседание проведено на 14.03.2018 г. процесуалният представител на СК на ВСС - юриконсулт Л. направи възражение за прекомерност на претендираното от страната адвокатско възнаграждение. Предвид изложеното настоящият състав намира, че направеното възражение по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК, е основателно. С оглед разясненията дадени в т.3 от Тълкувателно решение №6 от 2012г. на ОС на Гражданска и Търговска колегии на Върховен касационен съд, приложимо в настоящия случай на осн.чл.78, ал.5 от ГПК във вр. с чл.143 и чл.144 от АПК, поради правната и фактическа сложност на спора, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 750 лева за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК вр. с чл.323 от ЗСВ Върховният административен съд, шесто отделение,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение по т.14.1. от 26.07.2017г. на Съдийска колегия на Висш съдебен съвет, взето по Протокол №[номер] от заседание проведено на 26.07.2017г. и потвърдената с него заповед №[номер] от 12.07.2017г. на С. М. – изпълняващ функциите на административен ръководител – председател на Софийски районен съд, с които на основание чл.308, ал.1 т.1 от ЗСВ е наложено дисциплинарно наказание „забележка” на М. Т. П., съдия в Софийски районен съд,

ОСЪЖДА Висшия съдебен съвет на Република България, адрес: [населено място], [улица], да заплати на М. Т. П. от [населено място], с адрес [населено място], [улица], сумата от 760 лева (седемстотин и шестдесет лева) разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред петчленен състав на Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Наталия Марчева

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Любомир Гайдов

/п/ Юлия Тодорова

РЕШЕНИЕ

№ 14843

София, 03.12.2018

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в съдебно заседание на петнадесети ноември две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СВЕТЛАНА ЙОНКОВА

ЧЛЕНОВЕ: ТАНЯ РАДКОВА

ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

МАРИЕТА МИЛЕВА

ЕМИЛИЯ КАБУРОВА

при секретар
на прокурора
от съдията
по адм. дело №

Милка Ангелова
Нели Христозова
ЕМИЛИЯ КАБУРОВА
8498/2018

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, вр.чл.323, ал.4 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/.

Образувано е по касационна жалба на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет / ВСС/, чрез процесуален представител - юрисконсулт Лишева, против решение №6263 от 15.05.2018г. по адм.дело №11114/2017г. на 3-членен състав на Върховен административен съд, шесто отделение, с което е отменено Решение по т.14.1, взето с протокол №32/26.07.2017г. на Съдийската колегия на ВСС и потвърдената с него Заповед №АС-225/12.07.2017г. на С. Милев - и.ф. на административен ръководител - председател на Софийски районен съд /СРС/, като незаконосъобразни.

Поддържа се искане за отмяна на обжалваното решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон и необоснованост.

Ответникът: М. Петров, чрез пълномощника му - адв.Шарапов, оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира разноски за касационната инстанция по представен списък.

Ответникът: Административния ръководител - председател на СРС, редовно призван, не се явява и не се представлява.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл.323, ал.4 ЗСВ, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Предмет на жалбата пред 3-членният състав на ВАС, шесто отделение, е Решение по т.14.1 на Съдийската колегия на ВСС, взето с протокол №32 от 26.07.2017г., с което е потвърдено наложеното със Заповед №АС-225/12.07.2017г. на С. Милев - и.ф. административен ръководител - председател на СРС, дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.1 ЗСВ - "забележка" на М. Петров - съдия в СРС за извършено от него дисциплинарно нарушение по чл.307, ал.3, т.2 ЗСВ.

Съдът, след като е установил фактите по спора е извел правни изводи, че дисциплинарното наказание е наложено от компетентен орган, при спазване на формата и на административнопроизводствените правила по чл.310 и чл.313, ал.1 ЗСВ. Самото решение на Съдийската колегия на ВСС е мотивирано, в съответствие с изискванията на чл.320, ал.7 ЗСВ и съобразно мотивите към Предложение на комисията "Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към ВСС" към съдийската колегия на ВСС, както и в отсъствие на процесуални нарушения. Въпреки това е приел, че, оспореното решение на съдийската колегия на ВСС и потвърдената с него Заповед на и.ф.административния ръководител - председател на СРС С. Милев от 12.07.2017г. са незаконосъобразни, поради нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона - основания за отмяна по чл.146, т.4 и т.5 АПК. Според съда инкриминираните от дисциплинарнонаказващия орган действия на съдия М. Петров за периода м.ноември 2016г. - м.юли 2017г. по нохд.№22573/2011г. на СРС, НО, 106-ти състав, свързани с прекратяване два пъти на това дело, въпреки указанията на по-горния въззивен съд - СГС за разглеждането му в открито с.з., не обосновава съставомерност по чл.307, ал.3, т.2 ЗСВ - действия или бездействия, които неоправдано забавят производството, а са юридически израз на неговото вътрешно убеждение като съдия. Постановените от съдия Петров 2 бр. разпореждания по цитираното нак.дело, на основание чл.249, ал.2, врчл.248, ал.1, т.3 НПК, според 3-членния състав на ВАС, не са част от служебните задължения на магистрата по чл.210 и сл.ЗСВ, за които би могъл да отговаря дисциплинарно ако ги наруши виновно. Тези 2 бр. съдебни актове са част от решаващата му дейност като магистрат по конкретното дело и представляват процесуални действия на съда, с оглед на вътрешното му убеждение в това, че трябва да бъдат издадени. Поради това е приел, че с тези два акта съдия Петров не е осъществил състав на дисциплинарното нарушение по чл.307, ал.3, т.2 ЗСВ, защото те са функция на правомощията му като съдия и нямат връзка с неизпълнение на други служебни задължения. Налице са и изводи за несъответствие на оспорения акт с целта на закона, тъй като налагането на наказание, без да има нарушение, действа демотивиращо и не осъществява превенцията, която ЗСВ преследва.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

При правилно утновена фактическа обстановка са изводите на съда за незаконосъобразност на оспореното решение на ВСС и на потвърдената с него заповед на и.ф.административен ръководител - председател на СРС С. Милев, с която на ответника М. Петров, в качеството му на съдия в СРС е наложено дисциплинарно наказание "забележка", за извършено дисциплинарно наказание по чл.307, ал.3, т.2 ЗСВ.

Настоящата инстанция споделя изцяло правните изводи на съда относно липсата на инкриминираното със заповедта дисциплинарно нарушение.

Последното, видно от мотивите към заповедта на председателя на СРС, се изразява в извършване на две деяния, представляващи действия, които неоправдано забавят производството по нохд.№22573/11г. на СРС, НО, 106 с-в, чрез издаване на разпореждане от 16.11.2016г. и на разпореждане от 30.01.2017г. от ответника, като съдия-докладчик по същото дело, с които на основание чл.248, ал.1, т.3 НПК е прекратил съдебното производство и е върнал материалите на СРП за отстраняване на съществени процесуални нарушения, които по протест на СРП са отменени от СГС, с указания за насрочване делото в открито с.з.Прието е от ДНО, че с издаването на тези две разпореждания, ответникът умишлено е допуснал забавяне на производството по това дело и без да съобрази, че абсолютната давност за преследваната измама изтича през м.август 2018г.

В тази връзка по делото е установено, че за първи път процесното нох.дело е докладвано на ответника Петров на 08.11.2016г. Първото разпореждане е издадено от него само 8 дни след тази дата - на 16.11.2016г., а второто е издадено на 30.01.2017г., 18 дни след като делото му е докладвано на 12.01.2017г., в резултат на връщането му от СГС, където се е намирало за произнасяне по протест на СРП срещу първото разпореждане. Произнасянето на съдията-докладчик в рамките на 8 до 18 дни от докладване на делото, в никакъв случай не представлява действия, които неоправдано забавят производството по процесното нох.дело, за което съществуват други извън съдията Петров причини, за бавното му движение от образуване на делото през 2011г. до момента на тези произнасяния.

Поради това правилно е прието, че с действията си по издаване на двете разпореждания, съдията Петров не е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.307, ал.3, т.2 ЗСВ. Решаващият съд е обосновал правилни изводи, че тези действия, са част от правораздавателната дейност на съдията-докладчик, почиващи на неговото вътрешно убеждение и на закона. Актовете, които съдията издава по конкретно дело, са функция на правораздавателната власт с която разполага за разрешаване на съответния правен спор и именно поради това не може да се поддържа, че осъществявайки тези си правомощия съдията допуска дисциплинарно нарушение. Поради това и действията на ответника Петров по издаване на двете разпореждания, с които правораздава, прилагайки правото, такова каквото е според неговото вътрешно убеждение и закона, не обективира инкриминираното нарушение.

Като е достигнал до същите изводи съдът не е допуснал нарушение на материалния закон. Поради липса на елементите от състава на дисциплинарното нарушение по чл.307, ал.3, т.2 ЗСВ, оспореното решение на ВСС и потвърденото с него наказание "забележка" по заповедта на и.ф.административен ръководител-председател на СРС С. Милев, са отменени правилно.

Като правилно обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

На ответника Петров, съгласно направеното искане от пълномощника му, се дължат разноски за касационната инстанция в размер на 750 лева, съгласно договора за правна защита и съдействие - стр.29 и списък на разноските.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.първо АПК, Върховният административен съд, 5-членен състав на втора колегия

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №6263 от 15.05.2018 г. постановено по адм.дело №11114/2017г. на 3-членен състав на Върховен административен съд, шесто отделение.

ОСЪЖДА Висш съдебен съвет, да заплати на М. Петров, сумата от 750 /седемстотин и петдесет/ лева разноски за касационната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Светлана Йонкова

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Таня Радкова

/п/ Илияна Дойчева

/п/ Мариета Милева

/п/ Емилия Кабурова

РЕШЕНИЕ

№ 555

София, 18.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на седми декември две хиляди и двадесет и втора година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РОСЕН ВАСИЛЕВ

**ЧЛЕНОВЕ: ХАЙГУХИ БОДИКЯН
ВЕСЕЛА НИКОЛОВА**

при секретар Мариана Салджиева
на прокурора
от председателя Росен Василев
по административно дело № 7396 / 2022 г.

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда чл. 323, ал. 1 във вр. с чл. 314, ал. 7 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на и.ф административния ръководител – председател на Софийски район съд /СРС/ срещу решение по т.39.1. от Протокол № 31 от дистанционното заседание чрез видеоконферентна връзка на съдийската колегия/СК/ на Висшия съдебен съвет /ВСС/, от 26.07.2022 г., с което на основание чл. 314, ал. 4 ЗСВ не потвърждава наложеното със Заповед № АС-131/24.03.2022 г. на административния ръководител на Софийски районен съд дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т.1 ЗСВ– „забележка“, на В. Дончева, съдия от СРС.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като прието при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и целта му - отменителни основания по чл. 146, т. т. 3, 4 и 5 АПК. Въз основа на изложените съображения, се иска отмяната му.

Ответникът – Съдийска колегия на ВСС, чрез процесуален представител юрисконсулт Ж. Калчева-Урумова поддържа становище за неоснователност на касационното оспорване.

Заинтересованата страна - В. Дончева, съдия от СРС, чрез пълномощника си адвокат Д. Георгиева счита оспореното решение на СК на ВСС за законосъобразно и претендира оставянето му в сила.

Върховният административен съд, състав на шесто отделение намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от активно легитимирано лице – дисциплинарна наказващия орган по чл. 311, т. 1 ЗСВ, в срока по чл. 323, ал. 1 ЗСВ, при наличие на правен интерес, срещу акт, подлежащ на съдебно обжалване вр. чл. 314, ал. 7 ЗСВ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Дисциплинарното производство по отношение на съдия В. Дончева е образувано на основание чл.80, ал.1, т.2 и чл.310, ал.1 ЗСВ във вр. чл. 307,

ал.3, т.1, т.2 и т.4 ЗСВ, със заповед № АС-81/185.02.2022 г. на административния ръководител на СРС за неизпълнение на задължението по изготвяне на 99 бр. протоколи от открити заседания по 44 бр. дела, както и неосъществяване на необходимите действия от страна на лицето по класиране/ привеждане в изпълнение на съдебния акт и съставяне на бюлетин за съдимост/ на 11 бр. приключили наказателни производства към 17.01.2022г.

Съобразно чл. 55, ал. 1 от Правилника за администрацията, протоколите за съдебни заседания по наказателни дела, следва да са на разположение на страните в тридневен срок от съдебното заседание. От събраните доказателства се установява, че това изискване не е изпълнено по отношение горните 99 бр. дела както следва: 1. По НЧХД № 13262/2014 г. в АСУД - не е изготвен и публикуван протокол от 02.09.2021 г.; 2. По НЧХД №13153/201 г. не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 29.03.2021 г., 11.06.2021 г., 19.10.2021 г.; 3. По НОХД № 11813/2018 г., не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 20.04.2021 г. и 06.07.2021 г.; 4. По НАХД №21441/2018 г. не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 26.01.2021 г., 23.03.2021 г., 07.06.2021 г., 11.10.2021 г.; 5. По НАХД № 5233/2020 г. — не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 15.02.2021 г., 18.05.2021 г., 11.10.2021 г.; 6. По НОХД № 9662/2014 г. не са изготвени и публикувани протоколи от 20.04.2021 г., 08.07.2021 г., 5.10.2021 г.; 7. По НОХД 6161/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 20.04.2021 г., 06.07.2021 г.; 8. По НОХД № 6637/2014 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 14.05.2021 г., 20.09.2021 г., 05.10.2021 г.; 9. По НАХД № 13867/2020 г. — не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 20.09.2021 г., 06.12.2021 г.; 10. По НОХД № 7291/2017 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от 1 , съдебни заседания от 07.06.2021 г., 07.06.2021 г.; 11. По НАХД № 5785/2021 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 23.11.2021 г.; 12. По НОХД № 21821 /2014 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания 23.11.2020 г., 19.04.2021 г., 24.06.2021 г.; 13. По НОХД № 22500/2014 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 22.03.2021 г., 19.04.2021 г., 07.10.2021 г.; 14. По НАХД № 14062/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 20.09.2021 г., 07.12.2021 г.; 15. По НАХД Х° 14064/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 22.09.2021 г., 7.12.2021 г.; 16. По НАХД Х° 6414/2021 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 23.11.2021 г.; 17. По НОХД № 1201/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 24.11.2021 г., 07.06.2021 г., 28.06.2021 г.; 18. По НАХД № 5670/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 16.02.2021 г., 18.05.2021 г., 29.06.2021 г.; 19. По НАХД Хе 1877/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 17.08.2020 г., 10.11.2020 г., 16.02.2021 г., 29.06.2021 г.; 20. По НАХД № 14420/2020 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 27.09.2021 г.; 21. По НАХД № 8213/2020 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 27.09.2021 г.; 22. По НАХД № 1285/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 02.02.2021 г., 11.05.2021 г., 18.06.2021 г., 12.10.2021 г.; 23. По НАХД Ха 10469/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 02.02.2021 г., 17.05.2021 г., 29.06.2021 г., 12.10.2021 г.; 24. По НОХД Х° 10106/2016 г. — не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 15.03.2021 г.,

10.05.2021 г., 15.06.2021 г., 19.10.2021 г., 16.12.2021 г.; 25. По НАХД Ха 5340/2021 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 23.11.2021 г.; 26. По НАХД Ха 18557/2019 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 17.05.2021 г., 04.10.2021 г. 16.11.2021 г.; 27. По НАХД Ха 16212/2019 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 26.01.2021 г., 04.10.2021 г., 16.11.2021 г.; 28. По НЧХД Ха 9675/2015 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 12.02.2021 г.» 14.06.2021 г., 04.10.2021 г.; 29. По НОХД Хе 5537/2021 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 02.07.2021 г., 31.08.2021 г.; 30. По НОХД Ха 567/2016 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 08.07.2021 г., 19.07.2021 г. 31.08.2021 г., 28.10.2021 г.; 31. По НОХД Ха 12104/2019 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 2.12.2021 г., 03.12.2021 г.; 32. По НОХД Х° 15844/2016 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 02.09.2021 г., 06.12.2021 г.; 33. По НАХД Ха 725/2021 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 07.12.2021 г.; 34. По НОХД № 13010/2020 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 06.07.2021 г.; 35. По НОХД № 7909/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 12.04.2021 г., 05.07.2021 г.; 36. По НАХД № 8036/2021 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 30.11.2021 г. /генериран е номер на протокол в ЕИСС, но самият протокол липсва/; 37. По НАХД № 8377/2021 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 30.11.2021 г. /генериран е номер на протокол в ЕИСС, но самият протокол липсва/; 38. По НАХД 458/2021 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 07.12.2021 г.; 39. По НАХД № 7935/2021 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 30.11.2021 г. /генериран е номер на протокол в ЕИСС, но самият протокол липсва/; 40. По НАХД № 7506/2021 г.«- не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 30.11.2021 г. /генериран е номер на протокол в ЕИСС, но самият протокол липсва/; 41. По НАХД № 7390/2021 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 30.11.2021 г. /генериран е номер на протокол в ЕИСС, но самият протокол липсва/; 42. По НАХД № 7304/2021 г. - не е изготвен и публикуван протокол от съдебно заседание от 30.11.2021 г. /генериран е номер на протокол в ЕИСС, но самият протокол липсва/; 43. По НАХД № 1999/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 29.06.2021 г., 30.08.2021 г., 16.11.2021 г.; 44. По НАХД № 2918/2020 г. - не са изготвени и публикувани протоколи от съдебни заседания от 29.03.2021 г., 15.06.2021 г. 12.22.2021 г.

От събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства се установява, че тези задължения не са изпълнени в срок, по 11 броя приключили наказателни производства посочени подробно в Заповед № АС-81/18.02.2022 г., с която е образувано дисциплинарно производство, както и в доклад вх. № 29006391/21.01.2022 г., изготвен от началник I АС „Съдебни секретари - НО“ /ведно с доклади към него от 17.02.2022 г. и 18.02.2022 г., касаещи констатирани технически грешки в първоначалния доклад/. От доклад вх. № 29006391/07.03.2022 г., изготвен от съдебния администратор на СРС, към 01.03.2022 г. се установява, че за по-голямата част делата е извършено класиране, но дори и към този момент са останали 3 броя дела, по които това не е направено.

Поради горните обстоятелства, административният орган е приел, че по отношение на съдия В. Дончева е налице системно неспазване на сроковете, предвидени в процесуалните закони, както и в подзаконовата нормативна уредба, като е налице и неоправдано забавяне на производствата, респективно са реализирани съставите на дисциплинарни нарушения по чл.307, ал. 3, т. 1, 2 и 4 ЗСВ.

В обяснение във връзка с връчената заповед, съдия В. Дончева не оспорва констатациите за неизготвени протоколи за съдебни заседания и за неизпълнение на задълженията по класиране на дела, като излага доводи, за лошо изпълнение на задълженията на съдебните секретари и допуснати грешки в проектите за протоколи, поради което проверката ѝ отнема значително време.

Наказващият орган е обосновал становище, че по някои от делата е налице период от повече от една година, през която са провеждани по няколко съдебни заседания и за нито едно от тях няма изготвен протокол, а това поставя в невъзможност страните да се запознаят с извършените до момента действия и затруднява упражняването на правата им. Неизпълнението на задълженията, свързани с класирането на делата, има като последица забавянето на изпълнението на наложени наказания и опасност от изтичане на предвидената давност за това, както и по отразяването на осъждания в бюлетините за съдимост, което би могло да доведе до издаването на справки или свидетелства за съдимост, които са с невярно съдържание относно съдимостта на лицата.

При горните мотиви, е издадена процесната заповед, с която на основание чл. 314, ал. 1 ЗСВ, е наложено наказание „забележка“ на съдия В. Дончева, председател на 4-та състав, НО, СРС за извършените дисциплинарни нарушения по чл. 307, ал. 3, т. 1, 2 и 4 ЗСВ.

Видно от приложения Протокол №16 от 22.07.2022 г. от заседание на Комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с ИВСС“ към СК на ВСС, след проведено обсъждане и гласуване Комисията е приела решение и проект на решение, с което на основание чл. 314, ал. 4 ЗСВ предлага на СК на ВСС да потвърди наложеното със заповедта дисциплинарно наказание. В предложението са изложени подробни мотиви и преценка на установените обстоятелства при проверката.

С оспореното в настоящото производство решение от 29.07.2022 г. от Протокол №31 от 26.07.2022 г. от дистанционното заседание чрез видеоконферентна връзка на съдийската колегия на Висшия съдебен съвет /ВСС/, при явно гласуване от 8 /осем/ присъстващи членове на съдийската колегия на ВСС 5/пет/ са гласували „за“ потвърждаване на наложеното със Заповед № АС-131 от 24.03.2022 г. на административния ръководител на СРС дисциплинарно наказание „забележка“ на В. Дончева, и 3/три/ са гласували „против“. По този начин СК на ВСС е постановила решение, с което „не потвърждава“ наложеното с административния акт наказание по чл.308, ал.1, т.1 от ЗСВ на съдия В. Дончева.

При извършената служебна проверка по чл. 146 от АПК, Върховният административен съд, шесто отделение, установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му от закона дисциплинарни правомощия, но при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила за провеждане на дисциплинарно производство.

Съгласно чл. 314, ал. 1 от ЗСВ дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 се налага с мотивирана заповед на административния ръководител на съдия, прокурор или следовател, който е привлечен към дисциплинарна отговорност. Съгласно чл.314, ал.4 от ЗСВ съответната колегия на Висшия съдебен съвет в срок до един месец от получаването на заповедта може да потвърди или да отмени наложеното наказание. С оглед цитираните разпоредби следва да се приеме, че оспореното решение е издадено от компетентен орган – СК на ВСС, във връзка със законоустановените му правомощия.

Настоящият състав намира още, че процесното решение е издадено при липса на мотиви. Основателни са доводите на жалбоподателя, за наличие на нарушение на чл. 146, т. 2 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, свързано с неспазване на изискването за форма на акта, което представлява и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаване на спорните решения – основание по чл. 146, т. 3 АПК. При приемане на обжалвания административен акт, с който е формиран отказ-, не потвърждава наложено от административния ръководител дисциплинарно наказание „забележка“, е допуснато противоречие между мотивите и диспозитива на решенията. Приетото решение от Съдийската колегия на ВСС не съдържа фактически и правни основания. Съгласно текста на чл. 34, ал.3, пр.1 от ЗСВ решенията на СК на ВСС се мотивират, като липсата на мотиви е самостоятелно основание за отмяна на решението/предл.4/. Доколкото наложеното от административния ръководител дисциплинарно наказание „забележка“ не е потвърдено, както и не е прието предложението от комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към ВСС“ към СК на ВСС за потвърждаване на наложеното наказание, като мотиви на акта и на основание чл.34, ал.3, пр.3 от ЗСВ се смятат отрицателните изказвания на членовете на СК на Висшия съдебен съвет срещу него.

Видно от представената по делото извадка от пълен стенографски протокол № 31 от заседанието на СК на ВСС, проведено на 26.07.2022г., отрицателните изказвания на членовете на СК на ВСС срещу наложеното дисциплинарно наказание не са мотивирани от обстоятелства, при наличието на които на В. Дончева не следва да се налага дисциплинарно наказание за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 307, ал. 3, т. 1 ЗСВ. Сторени са разисквания, както на обстоятелствата по дисциплинарното дело, така и на допълнителни факти, които са възприети от някои от членовете на СК като смекчаващи вината обстоятелства и съответно като основание за неналагане на наказание. Във всички отрицателни изказвания на членовете на СК на ВСС се приема, че съдия Дончева не е изпълнила задължението си за изготвяне на 99 броя протоколи от открити съдебни заседания по 44 броя дела, както и неосъществяване на необходимите действия по класирането на 11 броя приключили наказателни производства- дисциплинарни нарушения по чл.307, ал.3, т.1,2 и 4 от ЗСВ, но формално като причина за това е посочена висока натовареност на съдията и неподготвеността на съдебните секретари. Същевременно в тази връзка не са обсъдени изложените от Комисията „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към ВСС“ в предложението до СК на ВСС факти и обстоятелства във връзка с натовареността на съдия Дончева за проверявания период, както и фактите във връзка с организацията на работата. Това е довело при гласуването да не се формира воля магистратът да бъде дисциплинарно наказан. Именно

излагането на обосновани от фактите и обстоятелствата по дисциплинарното дело съображения, съдът намира, че са гаранция, както за упражняване на признатото на съдията право на защита, така и за проверка законосъобразността на решенията на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет. Констатираното противоречие между съобразителната част и диспозитива на административния акт, пречатства установяването на фактическите и правните основания за постановяване на оспореното решение.

Във връзка с аргументите за мотивираност на оспорения административен акт приложение не могат да намерят и дадените разяснения в Тълкувателно решение №16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според които мотивите на административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, тъй като и след постановеното решение на колегията не са приложени мотиви обосноваващи отказа да се потвърди процесната заповед.

Видно от извлечението от Протокол №31/ 26.07.2022 г. от заседанието на СК на ВСС, последната не е достигнала до конкретни правни изводи, не са обсъдени твърдените нарушения и доказателствата към тях. Налице е неспазване на административнопроизводственото правило от ЗСВ, което задължава да се изяснят фактите и обстоятелствата по извършените нарушения. Изясняването на спорните факти е от значение за преценката относно наличие на дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 307, ал. 3 от ЗСВ, което по своята тежест обосновава основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност. От разпоредбата на чл. 307, ал. 1 ЗСВ е видно, че на съдия, прокурор и следовател, на член на Висшия съдебен съвет, на административните ръководители на съда, прокуратурата и следствието и на техните заместници се налага дисциплинарно наказание за извършване на дисциплинарно нарушение. В заповедта се цитира, че са допуснати нарушения по чл. 307, ал. 3, т. 1, т. 2 и т.4 от ЗСВ, според които дисциплинарно нарушение е системно неспазване на сроковете, предвидени в процесуалните закони и действие или бездействие, което неоправдано забавя производството.

От представените по дисциплинарната преписка материали се установява продължително (за период от повече от една година), че съдия Дончева не спазва сроковете за изготвяне и публикуване на общо 99 протокола за съдебни заседания, както и за извършване на необходимите действия за класиране /привеждане в изпълнение на съдебния акт и съставяне на бюлетин за съдимост/ по 11 броя дела, всички подробно описани в заповед № АС-81/18.02.2022 г. и заповед № АС-131/24.03.2022 г. на административния ръководител на СРС и приложенията към тях. Както бе посочено по-горе, в дадените по реда на чл.313, ал.1 ЗСВ обяснения съдия В. Дончева не отрича наличието на просрочия в работата на ръководения от нея съдебен състав в СРС. Твърденията ѝ за забавяне поради лошото качество на работа на съдебните секретари, съдът намира за неоснователни. В съответствие с изпълнение на професионалните си задължения съдията носи отговорността за всички съдебни протоколи, които се изготвят, като същите по закон се правят под диктовката на самия магистрат. Последният следва да положи подписа си върху тях, след като провери начина на изготвяне и съдържание на всички протоколи, и ако има нанесени корекции е длъжен да информира за това съответния съдебен секретар. В случая няма данни това да е сторено.

Дисциплинарната отговорност е вид юридическа отговорност, която се реализира при доказано дисциплинарно нарушение. Наличието на последното е обусловено от установено деяние - действие или бездействие, обективно

несъответстващо между правно дължимото и фактически осъщественото поведение; вредоносен резултат; причинна връзка между деянието и резултата; противоправност на деянието от обективна страна и вина на дееца от субективна страна.

Настоящият състав на Върховен административен съд, шесто отделение намира, че в настоящия случай се установяват посочените елементи на визираните в заповедта на административния ръководител нарушения и наличието на субективния елемент на неговото виновно поведение (действие или бездействие).

Допуснатите процесуални пропуски при гласуване на процесното решение не могат да бъдат санирани. Съображения за мотивите при взетото решение също не са изложени в нито един от актовете на ВСС. Не липсват мотиви, в решението на дисциплинарния състав на ВСС за налагане на дисциплинарното наказание, но липсват такива в решението на съдийската комисия, с което не е потвърдено горното и не е изяснено защо за конкретните нарушенията на съдия Дончева не е потвърдено наложеното дисциплинарно наказание.

Предвид изложените фактически и правни съображения Върховният административен съд, шесто отделение, намира, че оспореното решение е прието при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са повлияли върху материалноправната му законосъобразност. Подадената жалба е основателна и следва да бъде уважена, като оспореното решение следва да бъде върнато за разглеждане от Съдийската колегия на ВСС при съобразяване с мотивите в настоящия съдебен акт.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Върховният административен съд, шесто отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на и.ф административен ръководител – председател на Софийски район съд решение по т.39.1. от Протокол № 31 от дистанционното заседание чрез видеоконферентна връзка на съдийската колегия на Висшия съдебен съвет /ВСС/, от 26.07.2022 г., с което на основание чл. 314, ал. 4 ЗСВ не потвърждава наложеното със Заповед № АС-131/24.03.2022 г. на административния ръководител на Софийски районен съд дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т.1 ЗСВ– „забележка“, на В. Дончева, съдия от СРС.

ВРЪЩА делото като преписка на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, гр. София, ул. "Екзарх Йосиф" № 12, за ново произнасяне при спазване на дадените задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред петчленен състав на Върховния административен съд.

Вярно с оригинала,

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ РОСЕН ВАСИЛЕВ

секретар:

ЧЛЕНОВЕ: /п/ ХАЙГУХИ БОДИКЯН
/п/ ВЕСЕЛА НИКОЛОВА

РЕШЕНИЕ

№ 6958

София, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България – Петчленен състав – II колегия, в съдебно заседание на осемнадесети ма две хиляди и двадесет и трета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАНЯ АНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: МАРИЕТА МИЛЕВА
ТОДОР ТОДОРОВ
ВЕСЕЛА АНДОНОВА
СВЕТЛОЗАР РАЧЕВ

при секретар Григоринка Любенова
на прокурора Веселин На денов
от съдията Светлозар Рачев
по административно дело № 2928 / 2023 г.

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 323, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ).

Образувано е по касационна жалба на съдийската колегия на Висшия съдебен съвет против решение № 555/18.01.2023г. по адм.д. № 7396/2022г. на Върховния административен съд. С определението, тричленен състав на Върховния административен съд, шесто отделение, е отменил решение по т.39.1 от протокол № 31 от дистанционно заседание чрез видеоконферентна връзка на съдийската колегия на Висшия съдебен съвет /ВСС/ 26.07.2022г. с което на основание чл. 314, ал. 4 от ЗСВ „не е потвърдено“ наложеното със заповед № АС-131/24.03.2022г. на административния ръководител на Софийски районен съд /СРС/ дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 от ЗСВ „забележка“ на В. Дончева – съдия в СРС и делото е върнато като преписка на съдийската колегия на ВСС за ново произнасяне.

Касационният жалбоподател твърди, че оспореното решение е неправилно поради нарушаване на материалния закон и необоснованост. Според касаторът неправилно първоинстанционният съд бил стигнал до извода, че решението на съдийската колегия е постановено при липсата на мотиви. Такива били налични с оглед разпоредбата на чл. 34, ал. 3, предл. 3 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/. Иска отмяна на съдебното решение и отхвърляне на жалбата на и. ф. административен ръководител – председател на СРС против решение по допълнителна т.39.1 от протокол № 31 на съдийската колегия на ВСС от 26.07.2022г.

Ответникът административен ръководител – председател на СРС, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Моли оспореното решение, да бъде оставено в сила.

Ответникът В. Дончева, чрез упълномощен процесуален представител, заявява, че касационната жалба е основателна и че оспореното решение следва да бъде отменено.

Върховният административен съд, петчленен състав на Втора колегия, намира, че касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Тричленният състав на ВАС шесто отделение, е бил сезиран с жалба на и. ф. административен ръководител – председател на СРС против решение по допълнителна т.39.1 от протокол № 31 на съдийската колегия на ВСС от 26.07.2022г., с което на основание чл. 314, ал. 4 от ЗСВ „не е потвърдено“ наложеното със заповед № АС-131/24.03.2022г. на административния ръководител на Софийски районен съд /СРС/ дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 от ЗСВ „забележка“ на В. Дончева – съдия в СРС. За да отмени посоченото решение, съдът е приел, че същото е издадено при липса на мотиви, тъй като не съдържа фактически и правни основания. Поради това, че не било прието предложението на комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с ИВСС“, което предложение би могло да послужи като мотиви на акта, на основание чл. 34, ал. 3, изр. 3 от ЗСВ, за мотиви на отказа да бъде потвърдено наложеното дисциплинарно наказание следва да бъдат приети отрицателните изказвания на членовете на СК на ВСС. Съдът е приел, че отрицателните изказвания не били мотивирани от обстоятелства, които да сочат неналагане на наказание.

Така постановеното решение е правилно като краен резултат. Настоящият петчленен състав на Втора колегия, намира, че изложените отрицателни мнения на членове на съдийската колегия на ВСС, покриват изискванията за мотиви на отрицателен вот, в какъвто смисъл е нормата на чл. 34, ал. 3, изр. 3 от ЗСВ. Въпреки това, решението на СК на ВСС правилно е отменено и делото е върнато като преписка за ново произнасяне. Съображенията за това са следните:

Дисциплинарните наказания, които е възможно да бъдат наложени на съдия /в случая/ са изчерпателно изброени в чл. 308, ал. 1 от ЗСВ. Наказанието по чл. 308, ал.1, т. 1 се налага от административния ръководител, а останалите наказания по т.т. 2-6 се налагат от съответната колегия /чл. 311, т. 1 и т. 2/. Съгласно чл. 314, ал. 3 от ЗСВ административният ръководител уведомява съответната колегия на Висшия съдебен съвет за наложеното наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1, като ѝ изпраща преписката и заповедта незабавно след връчването ѝ на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице, нещо което е сторено в случая. Според ал. 4 на същия законов текст съответната колегия на ВСС в срок до един месец от получаването на заповедта по ал. 3 може да потвърди или да отмени наложеното наказание. Именно в процедура по чл. 314, ал. 4 от ЗСВ е постановено оспореното решение на СК на ВСС.

Съгласно чл. 33, ал. 4 от ЗСВ решенията на СК на ВСС по чл. 30, ал. 5, т. 1 – 4 се приемат с мнозинство, не по-малко от осем гласа, а останалите решения – с мнозинство, повече от половината от присъстващите членове. Изрично е посочено, че когато за приемане на решение липсва необходимото мнозинство, се смята, че е налице решение за отхвърляне. Решението в

хипотезата на чл. 314, ал. 4 от ЗСВ не попада сред случаите по чл. 30, ал. 5, т.1 – 4, за които е необходимо абсолютното мнозинство от осем гласа. За решението по чл. 314, ал. 4 е достатъчно обикновеното мнозинство – повече от половината от присъстващите. В заседанието на СК на ЗСС, проведено на 26.07.2022г. към момента в който е обсъждана /след напускане на заседанието на един от членовете на СК на ВСС/ и е поставена на гласуване допълнителната т.39, видно от протокол № 31 са присъствали осем членове на съдийската колегия на ВСС. Следователно за да бъде прието решение са били необходими пет гласа. Видно от стр. 141 от протокола /л.22 по делото/ за предложението „да бъде потвърдено наложеното наказание“ са подадени пет гласа „за“ и три гласа „против“. Въпреки този резултат от гласуването, след проведени разисквания между членовете на СК на ВСС, в които е изразено становище, че за приемането на решението били необходими осем гласа, в протокола е отразено решение „не потвърждава наложеното със заповед № АС-131/24.03.2022г. на административния ръководител на Софийски районен съд дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 от ЗСВ „забележка“ на В. Дончева – съдия в СРС“. Съдийската колегия на ВСС е провела редовно гласуване и предложението да бъде потвърдено наложеното наказание е събрало необходимите пет гласа „за“, а отразеното в протокола решение не съответства на резултатите от проведеното гласуване.

По изложените съображения, с атакуваното пред настоящата инстанция съдебно решение, правилно е отменено решение по т.39.1 от протокол № 31 от заседание на СК на ВСС, проведено на 26.07.2022г. и делото е върнато като преписка на съдийската колегия на ВСС за ново произнасяне. Като е постановил този резултат, съдът е постановил правилно решение, което не следва да бъде касирано.

По изложените съображения, на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК, Върховният административен съд, петчленен състав на Втора колегия

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 555/18.01.2023г. постановено по адм.д. № 7396 по описа на Върховния административен съд за 2022 г. от тричленен състав на Шесто отделение.

Решението е окончателно.

Вярно с оригинала,

секретар:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ ВАНЯ АНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: /п/ МАРИЕТА МИЛЕВА

/п/ ТОДОР ТОДОРОВ

/п/ ВЕСЕЛА АНДОНОВ

/п/ СВЕТОЗАР РАЧЕВ

РЕШЕНИЕ

№ 2752

София, 01.03.2018

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на пети февруари две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЯНА ПАПАЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: НИКОЛАЙ ГУНЧЕВ

СИБИЛА СИМЕОНОВА

при секретар
на прокурора
от съдията
по адм. дело №

Пенка Котанидис

СИБИЛА СИМЕОНОВА
11977/2017

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда на чл. 323 и чл. 314, ал. 7 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на административния ръководител - председател на Административен съд – София град срещу решение по протокол № 34 от заседанието на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, обективизирано в т.5.1, с което не се потвърждава наложеното с негова заповед № АЗ-41/06.04.2017г. дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.1 ЗСВ „забележка“ на Р. Б. Б. – съдия в Административен съд - София град и в т.5.2, с което се връща преписката на административния ръководител на Административен съд – София град /АССГ/ за преценка относно издаването на заповед за „обръщане на внимание“. Поддържат се оплаквания за допуснати нарушения по отношение формата и съдържанието на акта, незаконосъобразност поради нарушение на материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона - основания по чл. 146, т.2, т. 4 и т. 5 АПК. Иска се отмяна на обжалваното решение.

Ответникът - Съдийска колегия на Висш съдебен съвет /СК на ВСС/, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения развива в представена по делото писмена защита, в които обосновава липсата на пороци при издаване на обжалваното решение, поради което иска отхвърляне на оспорването.

Заинтересованата страна - Р. Б. Б. – съдия в Административен съд - София град не ангажира становище по жалбата.

Върховният административен съд, състав на шесто отделение, като обсъди поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и съобрази доводите на страните, в изпълнение на нормата на чл.168 във вр. чл.146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения 14-дневен преклузивен срок, от активно легитимирано лице, при наличие на правен интерес, срещу акт подлежащ на съдебно оспорване.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Със заповед № АЗ-41/06.04.2017г. на председателя на АССГ на Р. Б. Б. – съдия, председател на 21-ви едноличен състав на I отделение и член на III касационен състав в АССГ е наложено дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.1 ЗСВ „забележка“ за извършено виновно неизпълнение на служебните задължения по смисъла на чл.307, ал.3, т.1 и т.2 ЗСВ – системно неспазване на сроковете, предвидени в процесуалните закони и действие или бездействие, което неоправдано забавя съдебните производства /л.65-66 от делото/.

Заповедта е издадена на основание чл.93, ал.1 във вр. чл.12, ал.2 и чл.210 ЗСВ във връзка с препоръки, дадени с акт изх. № Ж-02-34/16 от 07.03.2017г. на Инспектората към Висшия съдебен съвет /ИВСС/ за резултати от проверка по спазването на срока за постановяване на решения по чл.172, ал.1 и чл.221, ал.1 АПК и чл.13 ГПК на I отделение, 21 – ви състав и като съдия – докладчик в III касационен състав, с оглед установени нарушения по чл.307, ал.3, т.1 и т.2 ЗСВ /л.72-82 от делото/.

В заповед № АЗ – 26/13.03.2017г. на председателя на АССГ /л.60-63 от делото/, с която е образувано дисциплинарното производство, са възприети изцяло резултатите от проверка на Инспектората на ВСС. Видно от писмо изх. № 383/04.07.2017г. от председателя на АССГ до комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с ИВСС“ към СК на ВСС /л.69 от делото/, материалите по преписката за налагане на дисциплинарно наказание на съдия Р. Б. се съдържат изцяло в Акт за резултати от извършена проверка на ИВСС с изх. № Ж-02-34/16 от 07.03.2017г. Със същите съдия Б. се е запознала на 09.03.2017г., видно от саморъчно изписване на дата и подпис /л.36 от делото/. На 16.03.2017г. ѝ е връчена заповед № АЗ-26/13.03.2017г. на и.ф. председател на АССГ, с която се открива дисциплинарно производство и на основание чл.313, ал.1 ЗСВ ѝ е предоставена възможност в 7 /седем/ дневен срок от връчването на заповедта, да представи писмени обяснения. В срока, който ѝ е предоставен, както и до момента на издаване на заповед № АЗ-41/06.04.2017г., с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „забележка“, съдия Р. Б. не е представила нито писмени, нито устни обяснения /л.64 от делото/.

Препис от заповед № АЗ-41/06.04.2017г. на председателя на АССГ, с цялата преписка по издаването ѝ, на основание чл.314, ал.3 ЗСВ е изпратена на СК на ВСС. На заседание от 23.08.2017г., Комисията по „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към Висшия съдебен съвет“ към СК на ВСС излиза с Предложение за решение, с което да се потвърди наложеното със заповед № АЗ-41/06.04.2017г. на административния ръководител – председател на АССГ, дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.1 ЗСВ – „забележка“ на Р. Б. Б. – съдия в АССГ /л.83-84 от делото/. Горното предложение на Комисията по „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към Висшия съдебен съвет“ към СК на ВСС е внесено за обсъждане на заседанието на СК на ВСС на 12.09.2017г., на което след

проведено явно гласуване поради липсата на 8 /осем/ гласа, при резултат 7 /седем/ гласа „за“ и 5 /пет/ гласа „против“, СК на ВСС взема процесното решение по т.5.1 от протокол № 34/12.09.2017г., с което не потвърждава заповедта и в т.5.2 установява, че връща преписката на административния ръководител на АССГ за преценка относно издаване на заповед „обръщане на внимание“.

При извършената проверка за законосъобразност на основанията по чл. 168 във вр. чл. 146 от АПК Върховният административен съд, шесто отделение, намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, но в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби.

Основателни са възраженията на жалбоподателя за наличие на нарушение на чл.146, т.2 във вр. чл.59, ал.2, т.4 АПК – оспорваното решение не съдържа мотиви, което препятства установяването на фактите и основанията за постановяването му. Видно от представения по делото пълен стенографски протокол № 34 от заседанието на СК на ВСС, проведено на 12.09.2017г. липсват ясни и конкретни мотиви за вземане на оспореното решение. Установява се единствено, че е налице предложение на комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората на ВСС“ за потвърждаване на заповедта, което не е подкрепено с необходимите осем гласа на членовете на СК на ВСС, съгласно чл.320, ал.6 ЗСВ. Приобщените на основание чл.320, ал.7 ЗСВ мотиви, съдържащи се в изказванията на членовете на СК на ВСС не установяват конкретни факти и не навеждат доводи, опровергаващи обстоятелствата, мотивирали издаването на заповедта и предложението на Комисията по „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към Висшия съдебен съвет“ към СК на ВСС. Изказаните съображения са неотнормирани по отношение фактическото положение, установено при извършената проверка по сигнал от Инспектората на ВСС, констатациите, от която са отразени в акт за резултати от извършената проверка рег. № Ж-02-34/07.03.2017г. по описа на ИВСС. Изказаните становища от членовете на СК на ВСС са противоречиви и не обосновават отказа за потвърждаване на процесната заповед. При постановяване на оспорваното решение не са обсъдени подробните данни, съдържащи се в посочения акт за резултати от извършената проверка и в заповед № АЗ-26/13.03.2017г. на председателя на АССГ.

В акта на ИВСС са посочени както броят, така и видът на съдебните производства /първоинстанционни и касационни/, по които съдията системно не спазва сроковете по чл.172, ал.1 АПК, както и разумният срок за постановяване на съдебните актове по чл.13 ГПК. Проверката на ИВСС установява, че за периода от 16.06.2014г. до 30.12.2016г. съдия Б. е постановила 75 решения по първоинстанционни дела извън законоустановения едномесечен срок по чл.172, ал.1 АПК. По 70 дела решенията са постановени извън разумния срок, като просрочията надвишават три месеца. По 18 дела решението е забавено над 1 година след изтичане на 1 – месечния срок. По 24 дела решенията са постановени 5 до 8 месеца след срока по чл.172, ал.1 АПК. Обявени за решаване са 35 дела, по които към момента на проверката не са постановени решения и същите са просрочени. Забавянето на тези дела е в рамките на 3 месеца до 22 месеца. В хода на съставяне на акта на ИВСС е установено, че към 23.02.2017г., обявените за решаване дела, по които не е постановен

съдебен акт и същият е просрочен са 28 броя. Съгласно данните на обстоятелствената част на акта 36 касационни дела са постановени извън разумния срок и просрочието надвишава 2 месеца.

Проверката относно качеството на работата установява, че делът на изцяло потвърдените от касационната инстанция актове е 89 на сто от върнатите обжалвани съдебни актове. ИВСС обосновава извод, че високото качество на правораздаването не може да компенсира забавеното решаване на делата и бездействието при администрирането и насрочването им.

Инспекторатът към ВСС е преценил, че доколкото дисциплинарните нарушения на съдия Б. са установени за първи път през последните три години и с оглед високото качество на правораздаване, не е целесъобразно инициране на дисциплинарно производство за евентуално налагане на наказание, различно от „забележка“ и е препоръчал на административния ръководител на АССГ да упражни правомощието си по чл.311, т.1 ЗСВ и да й наложи дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.1 ЗСВ – „забележка“.

При постановяване на оспорваното решение от СК на ВСС не са обсъдени не само установените от ИВСС факти, формирани в резултат на извършената проверка на дейността на 21-ви състав на АССГ, но и изводите обосновани в предложението на Комисията по „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората към Висшия съдебен съвет“ към СК на ВСС.

Съгласно безпротиворечивата съдебна практика решението на колективния орган, взето в условията на оперативна самостоятелност, следва да бъде обосновано с фактическите и правни обстоятелства, относими към случая. Оспорените решения са издадени в нарушение на процесуалното изискване за мотивиране и в противоречие с материалния закон, поради което подлежат на отмяна. Преписката следва да бъде върната на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет за вземане на ново решение съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона. На основание чл. 174 от АПК и като се има предвид, че преписката е попълнена с доказателства, следва да бъде определен едномесечен срок за приемане на ново решение, считано от влизане в сила на съдебното решение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Върховният административен съд, шесто отделение,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение по протокол № 34 от заседанието на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, обективизирано в т.5.1, с което не се потвърждава наложеното със заповед № АЗ-41/06.04.2017г. на административния ръководител - председател на Административен съд – София град, дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.1 ЗСВ „забележка“ на Р. Б. Б. – съдия в Административен съд - София град и в т.5.2, с което се връща преписката на административния ръководител - председател на Административен съд – София град за преценка относно издаването на заповед за „обръщане на внимание“.

ВРЪЩА делото на административния орган за решаване на въпроса по същество, в едномесечен срок от влизане в сила на съдебното решение, при

спазване на дадените задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Румяна Папазова

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Николай Гунчев

/п/ Сибила Симеонова

РЕШЕНИЕ

№ 9953

София, 19.07.2018

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в съдебно заседание на четиринадесети юни две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАНЯ АНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ТАНЯ ВАЧЕВА

ИВАН РАДЕНКОВ

ПАВЛИНА НАЙДЕНОВА

ЮЛИЯ РАЕВА

при секретар
на прокурора
от съдията
по адм. дело №

Милка Ангелова
Никола Невенчин
ЮЛИЯ РАЕВА
6144/2018

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 323, ал. 4 и чл. 328 от Закона за съдебната власт (ЗСВ).

Образувано е по касационна жалба на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет срещу Решение № 2752 от 01.03.2018 г. по адм. дело № 11977/2017 г. на тричленен състав на Върховния административен съд, шесто отделение, с което по жалба на административния ръководител на Административен съд София-град: 1) е отменено решение по т. 5.1 по протокол № 34 от заседанието на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 12.09.2017 г., с което не е потвърдено наложеното дисциплинарно наказание „забележка“ на Р. Бузова, съдия в Административен съд София-град; 2) отменено е решение по т. 5.2 по протокол № 34 от заседанието на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 12.09.2017 г., с което е върната преписката на административния ръководител на Административен съд София-град за преценка относно издаване на заповед за „обръщане на внимание“; 3) преписката е върната на административния орган за решаване по същество в едномесечен срок от влизане в сила на съдебното решение.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на съдебния акт нарушение на материалния закон - касационното основание по чл. 209, т. 3, предл. 1 от АПК. Твърди се, че съдът е достигнал до неправилен извод за липса на мотиви на оспорените актове и такива се съдържат в изказванията на членовете на СК на ВСС на проведеното заседание. Иска се отмяна на обжалваното съдебно решение.

Ответникът - председателят на Административен съд София-град представя писмен отговор за неоснователност на касационната жалба.

Ответникът Р. Бузова не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Върховният административен съд, петчленен състав на втора колегия, като обсъди наведените доводи и доказателствата по делото, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, в срока по чл. 211 от АПК и срещу решение, което подлежи на касационно обжалване.

По същество касационната жалба е неоснователна.

Предмет на оспорване пред тричленния състав на ВАС са решение на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет (СК на ВСС) по т. 5.1 по протокол № 34 от заседанието, проведено на 12.09.2017 г., с което не е потвърдено наложеното дисциплинарно наказание „забележка“ на Р. Бузова, съдия в Административен съд София-град и решение на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет по т. 5.2 по протокол № 34 от заседанието, проведено на 12.09.2017 г., с което е върната преписката на административния ръководител на Административен съд София-град за преценка относно издаване на заповед за „обръщане на внимание“.

От фактическата страна съдът е приел за установено, че със Заповед № АЗ-41/06.04.2017 г. на председателя на Административен съд София-град (АССГ) на Р. Бузова – съдия, председател на 21-ви едноличен състав на I отделение и член на III касационен състав в АССГ е наложено дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 от ЗСВ „забележка“ за извършено виновно неизпълнение на служебните задължения по смисъла на чл. 307, ал. 3, т. 1 и 2 ЗСВ – системно неспазване на сроковете, предвидени в процесуалните закони и действие или бездействие, което неоправдано забавя съдебните производства.

Заповедта е издадена на основание чл. 93, ал. 1, вр. чл. 12, ал. 2 и чл. 210 от ЗСВ във връзка с препоръки, дадени с акт изх. № Ж-02-34/16 от 07.03.2017 г. на Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС) за резултати от проверка по спазването на срока за постановяване на решения по чл. 172, ал. 1 и чл. 221, ал. 1 от АПК и чл. 13 от ГПК на I отделение, 21-ви състав и като съдия-докладчик в III касационен състав, с оглед установени нарушения по чл. 307, ал. 3, т. 1 и 2 от ЗСВ.

В Заповед № АЗ-26/13.03.2017 г. на и. ф. председател на АССГ, с която е образувано дисциплинарното производство, са възприети изцяло резултатите от проверката на Инспектората на ВСС. Видно от писмо изх. № 383/04.07.2017 г. от председателя на АССГ до Комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с ИВСС“ към СК на ВСС, материалите по преписката за налагане на дисциплинарно наказание на съдия Р. Бузова се съдържат изцяло в Акт за резултати от извършена проверка на ИВСС с изх. № Ж-02-34/16 от 07.03.2017 г. Със същите съдия Бузова е запозната на 09.03.2017 г. На 16.03.2017 г. ѝ е връчена Заповед № АЗ-26/13.03.2017 г. на и. ф. председател на АССГ, с която се открива дисциплинарно производство и на основание чл. 313, ал. 1 от ЗСВ ѝ е предоставена възможност в 7-дневен срок от връчването

на заповедта да представи писмени обяснения. В срока, който ѝ е предоставен, както и до момента на издаване на Заповед № АЗ-41/06.04.2017 г., с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „забележка“, съдия Р. Бузова не е представила нито писмени, нито устни обяснения.

На основание чл. 314, ал. 3 от ЗСВ препис от Заповед № АЗ-41/06.04.2017 г. на председателя на АССГ ведно с цялата преписка по издаването ѝ е изпратена на СК на ВСС. На заседание на 23.08.2017 г. Комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с ИВСС“ към СК на ВСС излиза с предложение за решение, с което да се потвърди наложеното със Заповед № АЗ-41/06.04.2017 г. на административния ръководител – председател на АССГ дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 от ЗСВ – „забележка“ на Р. Бузова – съдия в АССГ. Предложението на Комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с ИВСС“ към СК на ВСС е внесено за обсъждане на заседанието на СК на ВСС на 12.09.2017 г., на което след проведено явно гласуване поради липсата на 8 (осем) гласа, при резултат 7 (седем) гласа „за“ и 5 (пет) гласа „против“, СК на ВСС приема решение по т. 5.1 от протокол № 34/12.09.2017 г., с което не потвърждава наложеното със заповед на административния ръководител дисциплинарно наказание и решение по т. 5.2 от протокол № 34/12.09.2017 г., с което връща преписката на административния ръководител на АССГ за преценка относно издаване на заповед за „обръщане на внимание“.

При извършената проверка за законосъобразност на основанията по чл. 168, вр. чл. 146 от АПК, тричленният състав е приел, че оспорените решения са незаконосъобразни поради наличие на основанията по чл. 146, т. 3 и 4 от АПК.

Съдът е счел за основателни възраженията за липса на мотиви, което препятства установяването на фактическите и правните основания за постановяване на оспорените решения. При проверка на представения по делото пълен стенографски протокол № 34 от заседанието на СК на ВСС, проведено на 12.09.2017 г., съдът е констатирал, че не са изложени ясни и конкретни мотиви. Установява се единствено, че е налице предложение на Комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с Инспектората на ВСС“ за потвърждаване на заповедта на административния ръководител, което не е подкрепено с необходимите осем гласа на членовете на СК на ВСС съгласно чл. 320, ал. 6 от ЗСВ. Приобщените на основание чл. 320, ал. 7 от ЗСВ мотиви, съдържащи се в изказванията на членовете на СК на ВСС, не сочат конкретни факти и не навеждат доводи, опровергаващи обстоятелствата, мотивирали издаването на заповедта и предложението на Комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с ИВСС“ към СК на ВСС. Не са обсъдени подробните данни, съдържащи се в посочения акт за резултати от извършената проверка и в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание. В акта на ИВСС са посочени както броят, така и видът на съдебните производства (първоинстанционни и касационни), по които съдията системно не спазва сроковете по чл. 172, ал. 1 от АПК, както и разумния срок за постановяване на съдебните актове по чл. 13 от ГПК. Тричленният състав е обсъдил резултатите от проверката на ИВСС и е приел за установено, че за периода от 16.06.2014 г. до 31.12.2016 г. съдия Бузова е постановила 75 решения по първоинстанционни дела извън законоустановения едномесечен срок по чл. 172, ал. 1 от АПК. По 70 дела решенията са постановени извън разумния срок, като просрочията надвишават три месеца. По 18 дела решението е забавено над 1 година след изтичане на 1-месечния срок. По 24 дела решенията са

постановени от 5 до 8 месеца след срока по чл. 172, ал. 1 от АПК. Обявени за решаване са 35 дела, по които към момента на проверката не са постановени решения и същите са просрочени. Забавянето на тези дела е в рамките от 3 месеца до 22 месеца. В хода на съставяне на акта на ИВСС е установено, че към 23.02.2017 г. обявените за решаване дела, по които не е постановен съдебен акт и същият е просрочен, са 28 броя. Съгласно данните на обстоятелствената част на акта 36 касационни дела са постановени извън разумния срок и просрочието надвишава 2 месеца.

Съдът е констатирал, че при постановяване на оспорените решения от СК на ВСС не са обсъдени не само фактите, установени от ИВСС при извършената проверка на дейността на 21-ви състав на АССГ, но и изводите, изложени в предложението на Комисия „Дисциплинарна дейност и взаимодействие с ИВСС“ към СК на ВСС.

В заключение съдът е приел, че решенията на колективния орган са издадени в нарушение на процесуалното изискване за мотивиране и в противоречие с материалния закон, поради което подлежат на отмяна. Преписката е върната на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет за вземане на ново решение по същество съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона. На основание чл. 174 от АПК съдът е определил едномесечен срок за приемане на ново решение, считано от влизане в сила на съдебното решение.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Тричленният състав е достигнал до правилен и обоснован извод за незаконосъобразност на процесните решения на СК на ВСС поради липса на мотиви. Съгласно чл. 34, ал. 3 от ЗСВ, решенията на пленума или на съответната колегия се мотивират. За мотиви на решението, с което се приема направеното предложение, се смятат мотивите на вносителя му, както и изказванията на членовете на Висшия съдебен съвет в негова подкрепа. За мотиви на решението, с което не се приема направеното предложение, се смятат отрицателните изказвания на членовете на Висшия съдебен съвет срещу него. Липсата на мотиви е самостоятелно основание за отмяна на решението (чл. 34, ал. 3, изр. последно от ЗСВ). Изрично изискване СК на ВСС да мотивира решението си за налагане на дисциплинарно наказание на магистрат се съдържа в чл. 320, ал. 7 от ЗСВ. Съгласно чл. 320, ал. 7, изр. 2 от ЗСВ за мотиви на решението се смятат и мотивите на решението на дисциплинарния състав, както и изказаните съображения от членовете на Висшия съдебен съвет. Гласуването е способ за приемане на решения от колективния орган. Вотът на мнозинството има правната сила на валидно решение на органа. Излагането на съображенията за приемане на решението е гаранция за упражняване правото на защита на магистратите и за проверка на законосъобразността му от съда. Мотивиране на административните актове на Висшия съдебен съвет се дължи във всички случаи и съгласно цитираната по-горе разпоредба на чл. 34, ал. 3, изр. последно от ЗСВ неизлагането на мотиви води до отмяната им само на това основание.

В процесния случай изказванията на членовете на ВСС не могат да послужат като мотиви за приемане на решението, тъй като те съдържат конкретни съображения само относно качеството на работата на магистрата, а именно, че през проверявания период са обжалвани 18 съдебни акта, от които изцяло са оставени в сила 16 съдебни акта. Изказванията относно натовареността на магистрата са общи, а данните по преписката относно това

каква част от съдебните му актове са постановени извън разумния срок и конкретния размер на просрочието не са обсъдени. Тричленният състав на ВАС правилно е установил, че в протокола от проведеното заседание на СК на ВСС липсват съображения за фактите и обстоятелствата, които са от значение за определяне тежестта на дисциплинарното нарушение и за вида на съответстващото му дисциплинарно наказание. Неизлагането на фактически и правни съображения относно наложеното от административния ръководител дисциплинарно наказание прави невъзможна преценката на материалната законосъобразност на взетото решение.

С оглед изложеното, като е отменил решенията на ВСС и е върнал преписката на административния орган, тричленният състав на Върховния административен съд е постановил правилно съдебно решение, което при установената по-горе липса на касационни основания за неговата отмяна, следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, Върховният административен съд, петчленен състав на втора колегия,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2752 от 01.03.2018 г. по адм. дело № 11977/2017 г. на тричленен състав на Върховния административен съд, шесто отделение.

Решението е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Ваня Анчева

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Таня Вачева

/п/ Иван Раденков

/п/ Павлина Найденова

/п/ Юлия Раева

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

РАЗПОРЕЖДАНЕ

28 юли 2023 г.

За образуване на тълкувателно дело за приемане на тълкувателно решение от Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховен административен съд (ВАС)

Постъпило е искане от председателя на Върховния административен съд за приемане на тълкувателно решение по следния въпрос:

„С какво мнозинство се приема решението на съответната колегия, обективиращо резултата от упражняване на правомощието по чл. 314, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) за потвърждаване или отмяна на наложено от съответния административен ръководител дисциплинарно наказание по чл. 308 ал. 1, т. 1 ЗСВ - „забележка“?“

Искането е подадено до Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд от председателя на Върховния административен съд, който е едно от лицата по чл. 125 от ЗСВ, които могат да отправят искане за приемане на тълкувателно решение.

Предвид изложеното и на основание чл. 128, ал. 1 във връзка с чл. 124 от ЗСВ и т. 12 от Правилата за приемане на тълкувателни решения от Общото събрание на съдиите от първа или втора колегия на Върховния административен съд и от Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд,

РАЗПОРЕЖДАМ:

I. Да се образува тълкувателно дело по описа на ВАС за приемане на тълкувателно решение от Общото събрание на съдиите от колегиите на ВАС по следния въпрос:

„С какво мнозинство се приема решението на съответната колегия, обективиращо резултата от упражняване на правомощието по чл. 314, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) за потвърждаване или отмяна на наложено от съответния административен ръководител дисциплинарно наказание по чл. 308 ал. 1, т. 1 ЗСВ - „забележка“?“

II. Определям за докладчик съдия Ваня Анчева.

III. След образуването му делото да се докладва на докладчика за проверка на допустимостта на искането и за съответствието му с изискванията на чл. 127 от ЗСВ, който в едномесечен срок да изготви становище.

IV. В тридневен срок от образуване на делото, искането и разпореждането за образуването му да се публикуват на интернет страницата на Върховния административен съд и в деловодната система на съда.

Георги Чолаков
Председател на Върховния
административен съд

ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

РАЗПОРЕЖДАНЕ

София, 24.08.2023 г.

РАЗПОРЕЖДАНЕ

София,

По тълкувателно дело № 5/2023 г. на Общото събрание на колегиите на Върховния административен съд

Производство по реда на раздел X от Глава четвърта на Закона за съдебната власт (ЗСВ).

Образувано е с разпореждане от 28.07.2023 г. на председателя на Върховния административен съд по повод негово искане с вх. № 30-376/28.07.2023 г. по описа на Върховния административен съд, отправено до Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд, за приемане на тълкувателно решение по следния въпрос:

"С какво мнозинство се приема решението на съответната колегия, обективизиращо резултата от упражняване на правомощието по чл. 314, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) за потвърждаване или отмяна на наложено от съответния административен ръководител дисциплинарно наказание по чл. 308 ал. 1, т. 1 ЗСВ - "забележка"?"

С т. II от цитираното разпореждане е определен докладчик по образуваното тълкувателно дело, а с т. III е разпоредено извършването на проверка за допустимост и съответствие на искането с изискванията на чл. 127 ЗСВ.

В изпълнение на горното и при преглед на депозираното от председателя на Върховния административен съд искане в контекста на условията за неговата допустимост, съдържащи се в ЗСВ и доразвити в Правилата за приемане на тълкувателни решения от Общото събрание на съдиите от първа или втора колегия на Върховния административен съд и от Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд, приети с решение на Пленума на Върховния административен съд от 14.10.2019 г., допълнени с решение на Пленума на Върховния административен съд от 23.10.2020 г., допълнени с решение на Пленума на Върховния административен съд от 29.06.2021 г., допълнени с решение на Пленума на Върховния административен съд от 30.03.2022 г. (Правилата), намирам следното:

Правото на тълкувателно производство е надлежно упражнено като съответно на формалните изисквания на закона и отговарящо на критериите за допустимост.

Инициаторият настоящото тълкувателно дело вносител – председателят на Върховния административен съд, е в кръга на субектите по чл. 125 ЗСВ, активно легитимирани да сезират Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд за постановяване на тълкувателно решение.

Искането с определения предмет е в писмена форма, инкорпорира мотивирано изложение на позицията на своя адресант и отговаря на

е очертана правната уредба и спорните въпроси, по които е дадено противоположно разрешение от различните съдебни състави (Сравн.: чл. 127, ал. 2, т. 1 ЗСВ); индивидуализирани в искането и приложени към него са влезлите в сила съдебни актове на Върховния административен съд, които формират противоречивата съдебна практика (Сравн.: чл. 127, ал. 2, т. 2 ЗСВ); налице е надлежно очертан петитум, както изисква нормата на чл. 127, ал. 2, т. 3 ЗСВ.

Установява се и предпоставката, визирана в чл. 124, ал. 1, предл. 1-во ЗСВ, респ. т. 2, предл. 1-во Правилата. Въпросът досежно необходимото мнозинство за приемане на решение от надлежния състав на колегиалния орган (съответната колегия на ВСС) при упражняване на правомощието по чл. 314, ал. 4 ЗСВ е разрешен противоречиво в практиката на Върховния административен съд. Както се сочи в искането, в *Решение № 1635/07.02.2018 г., постановено по адм. дело № 10361/2017 г., VI о. на Върховния административен съд, оставено в сила с Решение № 9450/10.07.2018 г., постановено по адм. дело № 5582/2018 г., петчленен състав на Върховния административен съд, Решение № 6263/15.05.2018 г., постановено по адм. дело № 11114/2017 г., VI о. на Върховния административен съд, оставено в сила с Решение № 14843/03.12.2018 г., постановено по адм. дело № 8498/2018 г., петчленен състав на Върховния административен съд, и Решение № 555/18.01.2023 г., постановено по адм. дело № 7396/2022 г., VI о. на Върховния административен съд, оставено в сила като краен резултат с Решение № 6958/26.06.2023 г., постановено по адм. дело № 2928/2023 г., петчленен състав на Върховния административен съд*, е формулиран извод, че актовете на Съдийската колегия на ВСС за потвърждаване на дисциплинарно наказание "забележка", приети с гласовете на повече от половината от присъстващите на заседанието на колегията членове, при спазен кворум, са постановени от надлежен състав на компетентния колегиален административен орган. Съвсем друго становище – че за формирането на необходимото мнозинство в посочената хипотеза са необходими осем гласа "за", е застъпено в противопоставеното *Решение № 2752/01.03.2018 г., постановено по адм. дело № 11977/2017 г., VI о. на Върховния административен съд, оставено в сила с Решение № 9953/19.07.2018 г., постановено по адм. дело № 6144/2018 г., петчленен състав на Върховния административен съд*.

Преодоляването на нееднаквото правоприлагане, каквато е дефиницията на използваното словосъчетание "противоречива практика" по смисъла на т. 3 Правилата, изисква произнасяне на Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд с тълкувателно решение.

Всичко изложено обосновава допустимостта на искането на председателя на Върховния административен съд. При липса на процесуални пречки, същото следва да бъде разгледано по същество в открито съдебно заседание от Общото събрание на колегиите на Върховния административен съд, което налага докладването му по реда на т. 17 Правилата на председателя на Върховния административен съд за насрочване.

Съобразно разпоредбата на чл. 129, ал. 2 ЗСВ за участие в заседанието на Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд, освен посочените в чл. 129, ал. 1 ЗСВ лица, а именно – главният прокурор или определен от него заместник, министърът на правосъдието или определен от него заместник-министър и председателят на Висшия адвокатски съвет или определен от него член на съвета; следва

да бъдат поканени и омбудсманът на Република България (РБ), Съдийската колегия на ВСС, Прокурорската колегия на ВСС, деканите на юридическите факултети на Софийския университет "Св. Климент Охридски", гр. София; на Пловдивския университет "Паисий Хилендарски"; на Великотърновския университет "Св. Св. Кирил и Методий", на Русенския университет "Ангел Кънчев", на Бургаския свободен университет, на Варненския свободен университет, на Югозападния университет "Неофит Рилски" - Благоевград, на Университета за национално и световно стопанство, и ръководителят на департамент "Право" в Нов български университет – гр. София; както и Асоциация на българските административни съдии, Българска съдийска асоциация, Съюз на съдиите в България, Асоциация на прокурорите в България, Камара на следователите в България и Съюз на юристите в България.

Поканените лица следва да бъдат уведомени за датата на заседанието и да им се предоставят копия от искането и приложенията към него.

Писмени становища по поставения въпрос могат да изразят и общите събрания на административните съдилища в страната, на които следва да се изпрати препис от искането, ведно с приложенията към него.

По изложените съображения и на основание т. 17 Правилата, предлагам председателят на Върховния административен съд с разпореждане да насрочи делото в открито заседание за изслушване на устен доклад по искането и на становищата на поканените лица.

Водим от горното, съдията-докладчик

РАЗПОРЕДИ:

Тълкувателно дело 5/2023 г. да се докладва на председателя на Върховния административен съд за насрочване на открито заседание на Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд, в което да се изслуша устен доклад по искането и становищата на явилите се лица по чл. 129, ал. 1 и ал. 2 от Закона за съдебната власт.

Поканените лица да се уведомят за датата на заседанието и да им се изпрати копие от искането, ведно с приложенията към него.

За изразяване на становище да се уведомят и административните съдилища в страната.

Съдия-докладчик:

ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

РАЗПОРЕЖДАНЕ

София, 28.08.2023

по тълкувателно дело № 5 от 2023 г. на Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд.

Производството е по реда на раздел X от Глава четвърта на Закона за съдебната власт (ЗСВ).

Образувано е по искане на председателя на Върховния административен съд (ВАС) за приемане на тълкувателно решение от Общото събрание на съдиите от колегиите на ВАС по следния въпрос:

„С какво мнозинство се приема решението на съответната колегия, обективизиращо резултата от упражняване на правомощието по чл. 314, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) за потвърждаване или отмяна на наложено от съответния административен ръководител дисциплинарно наказание по чл. 308 ал. 1, т. 1 ЗСВ - „забележка“?“

С разпореждане от 28 юли 2023 год. на председателя на ВАС за докладчик по тълкувателното дело е определена съдия Ваня Анчева.

С разпореждане от 24 август 2023 год. на докладчика по тълкувателното дело е преценено, че искането е редовно и допустимо, и е предложено делото да бъде насрочено в открито

заседание на Общото събрание на съдиите от колегиите на ВАС.

Отправено е предложение в откритото заседание на Общото събрание на съдиите от колегиите на ВАС да бъдат поканени за участие или изразяване на становище лицата по чл. 129, ал. 1 от ЗСВ, омбудсманът на Република България, съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет, Асоциацията на българските административни съдии, Българската съдийска асоциация, Съюзът на съдиите в България, Асоциацията на прокурорите в България, Камарата на следователите в България, Съюзът на юристите в България, деканите на юридическите факултети на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“, Русенския университет „Ангел Кънчев“, Бургаския свободен университет, Варненския свободен университет „Черноризец Храбър“, Югозападния университет „Неофит Рилски“ – Благоевград и Университета за национално и световно стопанство и ръководителят на департамент „Право“ в Нов български университет – гр. София. Предложено е препис от искането да се изпрати и на административните съдилища в страната с оглед предоставяне на възможност за изразяване на писмено становище от общите събрания на съдиите от тези съдилища.

С оглед гореизложеното и съгласно т. 20 от Правилата за приемане на тълкувателни решения от Общото събрание на съдиите от първа или втора колегия на Върховния административен съд и от Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд, делото следва да се насрочи за разглеждане

в открито заседание.

Съгласно чл. 129, ал. 1 ЗСВ на заседанието следва да бъдат поканени за участие или изразяване на писмено становище лично или от определено от тях лице: главният прокурор на Република България, министърът на правосъдието и председателят на Висшия адвокатски съвет.

Покана за участие или изразяване на писмено становище следва да се отправя до омбудсмана на Република България, съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет, Асоциацията на българските административни съдии, Българската съдийска асоциация, Съюза на съдиите в България, Асоциацията на прокурорите в България, Камарата на следователите в България, Съюза на юристите в България, деканите на юридическите факултети на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“, Русенския университет „Ангел Кънчев“, Бургаския свободен университет, Варненския свободен университет „Черноризец Храбър“, Югозападния университет „Неофит Рилски“ – Благоевград и Университета за национално и световно стопанство и ръководителя на департамент „Право“ в Нов български университет – гр. София.

Писмено становище по поставения въпрос могат да изразят и общите събрания на административните съдилища в страната.

По изложените съображения и на основание чл. 128 и чл. 129, ал. 1-3 ЗСВ,

РАЗПОРЕЖДАМ:

1. НАСРОЧВАМ тълкувателно дело № **5/2023** г. на Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд за разглеждане в **открито** заседание на **28 септември 2023 год. (четвъртък)** от 10.00 часа в **Зала 1** на Върховния административен съд, за която дата и час да се изпратят покани на посочените в т. 2 лица.

2. Копия от искането, ведно с приложенията към него, от разпореждането за образуване на делото и от настоящото разпореждане да се изпратят на изпълняващия длъжността главен прокурор на Република България, министъра на правосъдието, председателя на Висшия адвокатски съвет, омбудсмана на Република България, съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет, Асоциацията на българските административни съдии, Българската съдийска асоциация, Съюза на съдиите в България, Асоциацията на прокурорите в България, Камарата на следователите в България, Съюза на юристите в България, деканите на юридическите факултети на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“, Русенския университет „Ангел Кънчев“, Бургаския свободен университет, Варненския свободен университет „Черноризец Храбър“, Югозападния университет „Неофит Рилски“ – Благоевград и Университета за национално и световно стопанство и ръководителя на департамент

„Право“ в Нов Български университет – гр. София, както и на председателите на административните съдилища в страната.

3. Настоящото разпореждане да се публикува на интернет страницата на Върховния административен съд и в деловодната система на съда.

Георги Чолаков
Председател на Върховния
административен съд